

ZAFERE KADAR

GENÇ YOLDAŞ

DEVİRİM BİZİZ BİZ DEVİRİMİZ

Sayı: 56, Subat 2011

Fiyatı: 1 TL KDV Dahil

ZAFERE KADAR DEVİRİM

ZİNDANLAR YIKILSIN TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK

Zafere Kadar **GENÇ YOLDAŞ** İRTİBAT
www.devrinciogrencibirliigi.com
gencyoldas-2006@hotmail.com

Merhaba Genç Yoldaşlar;

Yeni bir sayımızla yine sizlerle birlikteyiz.

Türkiye ve Kürdistan'da, dünyada işçi ve emekçiler, gençlik yoğun ve zorlu bir süreçten geçiyor.

Tunus ile başlayan isyan dalgası Kuzey Afrikayı sardı. Mısır ve Tunus'da Diktatörler kaçtı. Yemen, Cezayir, Irak, İran, Ürdün, Bahreyn vb. ülkelerde bu dalganın etkisiyle halk sokaklara çıktı.

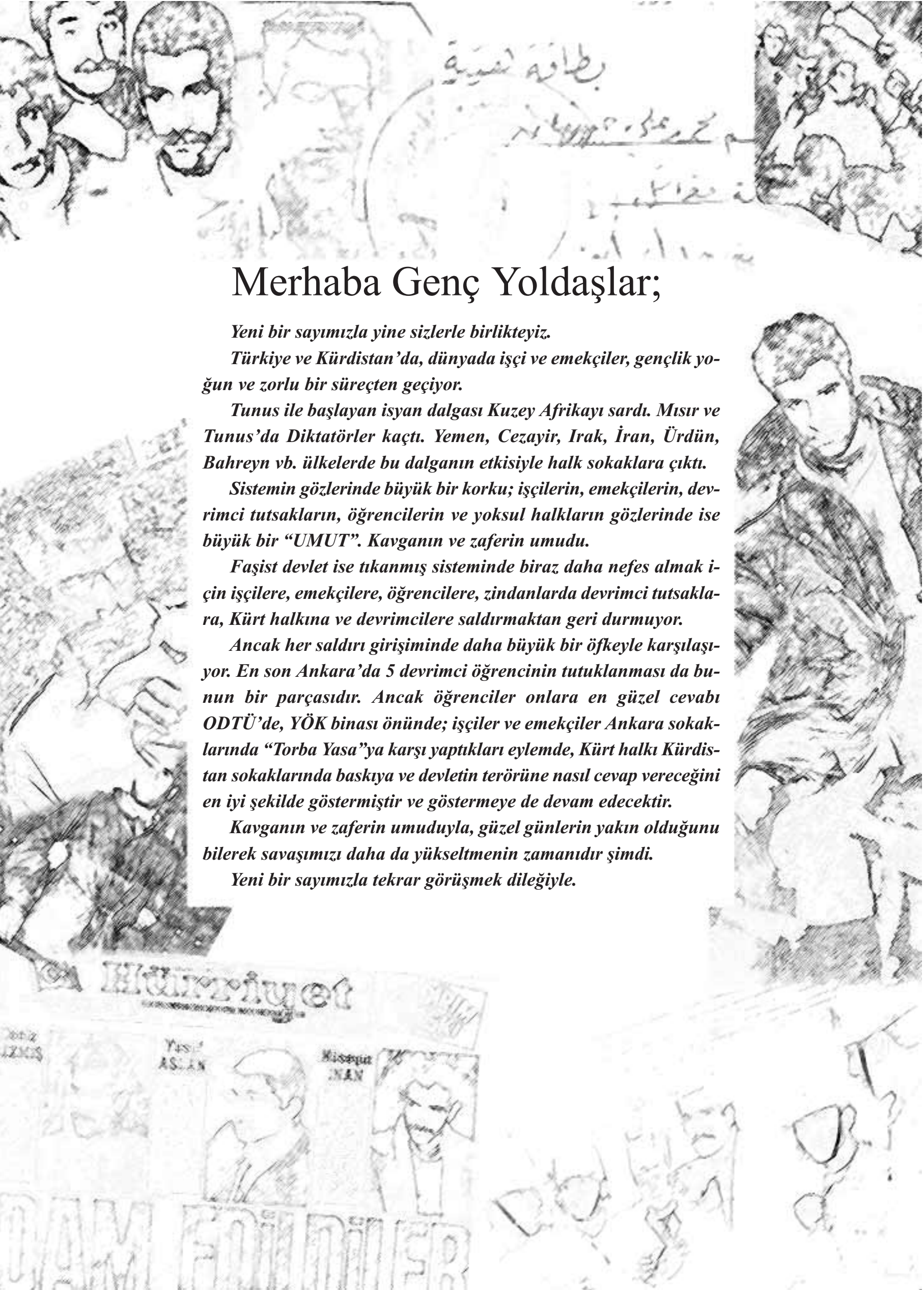
Sistemin gözlerinde büyük bir korku; işçilerin, emekçilerin, devrimci tutsakların, öğrencilerin ve yoksul halkların gözlerinde ise büyük bir "UMUT". Kavganın ve zaferin umudu.

Faşist devlet ise tıkanmış sisteminde biraz daha nefes almak için işçilere, emekçilere, öğrencilere, zindanlarda devrimci tutsaklara, Kürt halkına ve devrimcilere saldırmaktan geri durmuyor.

Ancak her saldırı girişiminde daha büyük bir öfkeyle karşılaşıyor. En son Ankara'da 5 devrimci öğrencinin tutuklanması da bunun bir parçasıdır. Ancak öğrenciler onlara en güzel cevabı ODTÜ'de, YÖK binası önünde; işçiler ve emekçiler Ankara sokaklarında "Torba Yasa"ya karşı yaptıkları eylemde, Kürt halkı Kürdistan sokaklarında baskıya ve devletin terörüne nasıl cevap vereceğini en iyi şekilde göstermiştir ve göstermeye de devam edecektir.

Kavganın ve zaferin umuduyla, güzel günlerin yakın olduğunu bilerek savaşımızı daha da yükseltmenin zamanıdır şimdi.

Yeni bir sayımızla tekrar görüşmek dileğiyle.

DEVRİMLERİN BAŞARISI İÇİN...

Umut Güneş

“Bugün olanlar, ülkemizin ve tüm Arap dünyasının tarihindeki en büyük halk devrimidir.” Mısırlı sosyalistler Kuzey Afrika’da esen fırtınayı böyle değerlendiriyor. “En büyük halk devrimidir” ifadesi, halk devrimlerinin dayanmış olduğu güçlü ekonomik, politik sebeplerden ve devrimlerin bölgede ki etkisinden, emperyalist- kapitalist sisteme vurduğu darbeden ötürüdür. Devrimin Arap halklarına öğrettiklerinden,

verdiği cesareten ötürüdür. Çünkü Lenin’in söylediği gibi “Buz kırıldı yol açıldı”. Halk sokaklarda ve daha iyi bir dünya istemi ile mücadeleyi sürdürüyor. Devrim derinleşiyor.

Bu süreç dünya halklarına büyük moral verdi. Burjuvazi ise dehşet içerisinde ama yüzyılların yönetme geleneği ile çöken sistemini ayakta tutmaya çalışıyor. Fakat Avrupa’da her an sokakları doldurabilecek yığınlar; Latin Amerika’da esen sosyalizm rüzgarı ve şimdi kaynayan Kuzey Afrika burjuvazinin egemenliğini her yerde yitirmeye başladığını gösteriyor. Bu nedenle kapitalizmin çöküşünü geciktirebilirler ama asla önleyemezler. Zira halk devrimlerinin güçlü ekonomik-politik sebepleri var ve burjuvazi her gün yaptıkları ile devrim için çalışmaya devam ediyor.

21. yüzyıl ayaklanmalar ve devrimler yüzyıldır. Bu, dünyanın her yanında yaşanan ayaklanmalarla, yığınsal anti- kapitalist gösterilerle, Mısır ve Tunus’ta olduğu gibi halk devrimleri ile kanıtlanmış durumda. Leninist yazında bu belirleme “Yeni Evre” olarak adlandırıldı. Avrupa’dan Latinlere, Orda doğudan Asya’ya, Afrika’da emekçi halkların yoğunlaşan eylemleri, ayaklanmaları son büyük kapışmanın ön hazırlığı niteliğindedir ve yaşananlar son

kapışmaya hızla gidildiğini gösteriyor.

Yeni Evre Ve Halk Devrimleri

Emperyalist – kapitalist sistem büyük bir kriz içerisinde ve krizlerin tek sonucu halkın artan yoksulluğu, sefaleti değil. Krizlerin bir diğer sonucu ise halkın yoksulluğa, sefalete, işsizliğe, yozlaşmaya, yolsuzluğa karşı eylemleri, isyanları ve ayaklanmalarıdır. Toplumun pek çok kesimi bu eylemler ve ayaklanmalar içerisinde yer alıyor. Başta proletarya, kent küçük burjuvaları, yoksul köylülük, gençlik sokakları her geçen gün daha fazla ısıtıyor. Geniş kitleler bu kadar hareketli iken, hareketin daha ileriye sıçraması için sistemin kendisi hedef olarak gösterilmelidir. Sorunun bir sistem sorunu olduğu gerçeği görülmeli ve proletaryanın kapitalizmi ortadan kaldırmadan özgür olmayacağı, emeğin iktidarını kurmadan kendisi ile birlikte diğer ezilen kesimlerin de özgürlüğe kavuşamayacağı bilinmelidir. Özcesi komünistler bu koşullardan devrim için yararlanmalıdır

Kapitalizme karşı ayaklanmaların bu kadar geniş bir kesimi içermesi rastlantı değil. Kapitalizmin yarattığı yıkımın bir sonucudur. Lenin’in söylediği “...dünya kapitalist sisteminin gidişi tek tekele doğrudur; ancak kapitalizm bu aşamaya ulaşmadan birçok ekonomik, sosyal, siyasal ve kültürel nedenlerden dolayı kendi karşısına dönecektir” ifadesi Tunus, Mısır ve diğer Arap ülkelerinde olanlarla bir kez daha kanıtlanmış durumda. Yaşananlar gösteriyor ki devrimler, kapitalizmin çöküşü pek çok nedene bağlı olarak gerçekleşecektir. Kapitalist sömürü zincirinin biriktirmiş olduğu çelişki ve çatışmalar, işçi ve emekçilerde, gençlikte düzene ve onun yozlaşmış yöneticilerine karşı büyük öfke duymalarına neden oluyor. Ve bir kıvılcım hareketi başlatmaya yetiyor. Düzenin kopuşun nesnel temelleri var oldukça, geriye sadece bir genel bahanenin emekçileri, gençliği harekete geçirmesi kalıyor. Tunus’ta olduğu gibi üniversite mezunu birinin işporta tezgahı alındığı için kendisini yakması, bunun sonucunda halkın ayaklanması gündeme gelebilir. Yeni Evrede bu koşullar var ve halk devrimleri kendi

ateşleyicilerini bekliyor. Devrimin sıçramalı gelişimi tüm dünyada yaşanıyor.

Halk devrimlerinin karakteri gereği, birçok sınıf ve katman bu devrimlerde yer alır. Fakat her sınıf kendi sınıfsal çıkarları gereğince bu devrimler içerisinde bulunur. Burada şunu söylemek gerek: mademki koşullar tüm dünyada devrimci bir yükseliş sürecinin yaşandığını gösteriyor. İşçiler, emekçiler, gençlik kapitalizmin dayanılmaz yaşam koşullarına isyan ediyor, o zaman ayaklanmaların sosyalizme bilinçli yönlendirilmesi tamamen komünistlerin en geniş kitlelerle sıkı bağlar kurup kurmadıklarına ve ayaklanmalara hazır olup olmadıkları ile ilgili bir konudur. Ve bu sorun komünist bir parti ve kadroları açısından temel olandır. Çünkü devrimlerin başarısı buna bağlıdır. Bu geçmiş devrim deneyimlerinin bize bıraktığı en önemli derslerden biridir. Tunus ve Mısır devrimlerinin bizlere öğrettiği de bundan farklı değil. Mısır emekçi halkının ayaklanması ve ayaklanmanın başlangıç günlerinde yer almamasına rağmen, ayaklanmanın derinleşmesi üzerine devreye sokulan Müslüman Kardeşler çetesi, Baradey gibi ABD uşakları, devrimin derinleşmesinin önlenmesinden başka bir şeyle uğraşmıyor. Bu da gösteriyor ki, burjuvazi devrimlerin önüne geçmek için zafere zoru kullanmaz. Politik çevirme saldırılarını da kullanır. Ve bu saldırılar, halkın kendi deneyimlerinden başka bir uyarıcısı yoksa yani işçi ve emekçilerle, gençlikle güçlü bağlar kurmuş bir komünist partisi yoksa geçici de olsa başarı sağlayabilir, devrimi yavaşlatabilir. Geçici diyoruz çünkü işçi ve emekçilerin ayaklanmasını sağlayan koşullar ortadan kaldırılmadığı sürece devrim her zaman gündeme gelecektir. Üstelik eskisinden daha da şiddetli olarak ama bu bir komünist partinin ve kadrolarının geniş kitlelerle bağ sorununu, ayaklanmalara sert çatışmalara hazırlık sorununu bir başka sefere diyerek ertelemesine yol açamaz. Bu büyük bir hata olur. Ve tarih bu tür hataları affetmez.

Tunus ve Mısır'da yaşanan devrimler Yemen, Bahreyn, Libya, Cezayir, Ürdün ve İran'a çoktan sıçramış durumda. Henüz çatışmaların başlamadığı yerlerde ise egemen sınıflar, yoksullara yardım kampanyaları başlatarak, kendi tabanlarını örgütleyerek ve daha pek çok biçimde hazırlıklarını yapıyorlar. Fakat sokaklara çıkan halk kendinden önce sokağa çıkanlardan cesaret alıyor. Onların yaptıklarını ve başarılarını görerek kendilerinin de başarılı olabileceklerine olan inançları artıyor. Bu gelişecek yeni devrimlerin başarısı için çok önemli.

Her devrim kendisine ait bir biçim

yaratıyor. Ve halklar da bunu örnek alıyor. Mısır halkının günlerce Tahrir (Kurtuluş ya da özgürlük) meydanını elinde tutması ve burayı ölümler pahasına terk etmemesi, iç savaşta meydanların ele geçirilmesinin ne kadar önemli olduğunu gösteriyor. Bunun dışında ise Mısır halkından sonra Bahreyn halkı da İnci meydanına çadırlar kurarak orada taleplerinin karşılanması için beklemeye başladı. (ki bu yazı yazılırken gece saatlerinde Bahreyn polisinin meydandaki elemcilere saldırması sonucu 4 kişinin öldüğü ve onlarca kişinin yaralandığı söyleniyor) Tunus ve özellikle Mısırdaki yaşanan sokak savaşları incelenmelidir, dersler çıkarılmalı ve kendi devrim mücadelemiz açısından değerlendirilmelidir. Bu konuda en büyük hata devrimleri kitabi olarak kavramaktır. Yaşamın karşımıza çıkardığı devrimlerin gelişim biçimleri bu yüzden dikkatle izlenmelidir.

Devrimlere Pratik Yaklaşmak

Uzun yıllardır Leninist Parti devrimlere pratik yaklaşmak gerektiğini söylüyor. Bu söylemin arkasında Türkiye ve Kürdistan koşullarının, dünyanın bilimsel incelemesi yatıyor. Reformist ve oportünistler devrimi dogmatik kavradıklarından nesnel gelişmelerin yönünü göremiyorlar. Tunus ve Mısır devrimlerinden sonra Reformist ve oportünistler, yaşananların devrim mi yoksa reform mu olduğu konusunda tartışma yürütüyor. Onların bu tartışması tamamen Tunus ve Mısır devrimlerinin kendi kitabi anlayışlarına uymamasından ve kendi dogmatik kavrayışlarını doğrulamaktan kaynaklanıyor. Tunus ve Mısır'da yaşananlar devrimdir. Halk devrimleridir. Bu Arap coğrafyasındaki sosyalist ve komünist

güçler tarafından zaten ilan edilmiş durumda. Üstelik burjuvazinin kendisi bile yaşananları devrim olarak nitelendirirken, daha da yayılacağından korkuya kapılırken reformist ve oportünistlerin tartışması, yangınlar içerisinde meleklerin cinsiyetini tartışmaktan öte bir anlam ifade etmiyor. Bizler açısından ayaklanmalar yüzyılında gerçekleşecek devrimlere hazırlıklı olup olmadığımız sorunu daha önemli bir yerde durmaktadır. Çünkü Türkiye tekeli kapitalizmi gelişmeleri büyük bir korkuyla izliyor. Uzun yıllardır süren iç savaşın Türkiyeli işçi ve emekçileri, gençliği ve Kürt halkını eğitmiş olması, bu alanda sağlanan birikimler Türkiye ve Kürdistan koşullarında gerçekleşecek bir ayaklanmanın daha şiddetli geçeceğini gösteriyor. Öyleyse genç Leninistlere düşen görev bu sürece daha iyi hazırlanmak olmalıdır.

Şunu açıkça belirtmek gerek yaşam koşulları, hem Türkiye ve Kürdistan emekçi halkları, hem de dünya halkları açısından son sınıra dayanmıştır. Bugün için emekçilerin, gençliğin önünde ya daha iyi bir dünya için kanlı kavgalı bir mücadele, ya da doğanın ve insanlığın yok olması gibi bir seçenek bulunuyor. Bundan daha azı, yani kapitalist- emperyalist sistemi ortadan kaldırmak dışında, onun iyileştirme mücadelesi hiç bir şekilde emekçileri, gençliği kurtaramayacaktır. Tek seçenek devrim ve iktidar mücadelesini yükseltmektir. Emekçi halklar ve gençlik açısından savunulacak ve uğruna mücadele edilecek tek sistem sosyalizmdir. Gelinek noktada her şey devrim ve iktidar mücadelesine odaklandırılmalıdır.

BİRLEŞİK DEVRİM

BİRLEŞİK ÖRGÜTLENME

Ulusal sorun tarihsel gelişme sonunda, komünistlerin ve proletaryanın sırtına kaldığı andan itibaren, ulusal sorunun çözümü birçok yerde proletaryanın devrim mücadelesi ile iç içe geçmiştir. Halkların mücadele birliği sorunu, o andan itibaren komünistlerin de baş gündemlerinden birini oluşturur. Çünkü sermayenin hem ulusal, hem de uluslar arası düzeyde merkezileşme eğilimi ve bunun sonucunda çitlerin kırılıp, her ulustan proleterlerin mücadele alanlarında yan yana gelmesi; düşmanlarının giderek ortaklaşması sonucu doğurdu. Bunun sonucunda ise halkların mücadele birliği sorunu, komünistlerin baş gündemlerinden biri haline gelmiştir.

Ulusal sorun ve proletaryanın mücadelesinin iç içe geçmesi, kapitalizmin gelişmesinin bir sonucudur. Burjuvazinin devrimci olduğu dönemde (Örneğin Avrupa'da) ulusal sorun birçok yerde çözüme kavuşmuştu. Çünkü ulusal sorun özünde pazar sorunudur. Her ulustan burjuvazi kendi pazarına sahip olmak ister. Bu ulusal sorunun çıkış noktasıdır. Fakat burjuvazi bir atımlık devrimci barutunu kullandıktan, iktidar olduktan sonra bütün gericiliğini gözler önüne serdi. Bu her alanda yaşandı. Ulusal sorun böylece burjuvaziyi yıkacak gücün sırtına yüklenmiş oldu. Ekim devrimi ile birlikte ise ulusal sorun proleter devrimin kopmaz bir parçası haline geldi.

Türkiye'de ve K. Kürdistan'da ise bu sorunun çözümü, devriminde geleceğini belirleyerek bir öneme sahip. Gerçi öznel tartışmaların dışında, nesnellik her ulustan işçiyi, emekçiyi, yoksul köylüyü yan yana getiriyor, ama yinede bu konuya dair birçok hareketin kafası hala karışık. Sosyalist hareketin kafa karışıklığının arkasında, Marksizmi- Leninizmi dogmatik olarak kavramak, Marksist yöntemi özümsememiş olmak yatıyor.

Türkiye ve Kürdistan uzun süredir devrimci durum ve iç- savaş koşullarına sahip. Bu koşulların ne denli sağlam köklere sahip olduğu, gerek Kürt halkının gerekse de Türkiye'li işçi, emekçi ve gençliğin ayaklanmalarında, eylemlerinde görülüyor. Birçok grev, direniş ya da eylemlilik Kürt, Türk, Laz vs. birçok ulus ve ulusal topluluk işçileri ile birlikte örgütleniyor, sürdürülüyor.

Biz bütün sınıf örgütlerinde her ulustan işçilerin, emekçilerin birleşik örgütlenmesini savunmalıyız. Birleşik örgütlenme yaşam koşullarının kendisinden ötürü nesnel olarak mevcuttur. Ama sorun şimdi, her ulustan gelme proleterlerin birleşik, sıkı merkezi bir komünist partide örgütlenme meselesidir. Leninist Parti her ulustan gelme proleterlerin öncü komünist partisidir. Birleşik devrimin öncü komünist gücüdür. Görevimiz en geniş kitlelerle bağları kopup, faşizmin iktidarını yıkıp zaferi kazanmaktır.

yor. Hatta Tekel eyleminde gördük ki, şovenizm zehri sınıfın eylemliği içerisinde çok daha hızlı etkisiz hale gelebiliyor. Savaşımın bu kadar yoğun olduğu bir dönemde her ulustan proleterlerin sıkı, merkezi birleşik bir parti örgütlenmesi de komünistlerin gündeminde olmalıdır.

Birleşik örgütlenmeden ne zaman bahsetsek, kafası karışık olan reformist ve oportünistler, karşımıza belli başlı bir kaç argümanla çıkıyor. Bunların başında ise şunlar geliyor: "Kürdistan bir sömürge dir, bu yüzden de ayrı örgütlenmeye sahip olmalıdır." Ya da "birleşik örgütlenme UKKTH ilkesini yadsımak olur" gibi ifadelerle kendi konumlarını aklamaya çalışıyorlar. Oysa devrimler tarihine bakıldığında birleşik örgütlenmenin birçok örneği görülebilir.

Kürdistan'ın durumunun belirlenmesi birleşik örgütlenme konusunu anlamada temel olanı teşkil ediyor. Zira yukarıda da bahsedildiği gibi Türkiye ve Kürdistan sınıf mücadelesi tarihine bakıldığında, nesnel koşullardan dolayı birçok ulus ve ulusal topluluk işçilerinin yan yana mücadele verdikleri görülebilir. Bu birileri istediği için böyle değil, ekonomik ve politik koşulların zorunlu bir sonucudur. Bu koşullar incelendiğinde bu daha iyi görülecektir.

Kürdistan Sömürge midir? Neden?

Bu soruyu cevaplamadan önce "sömürge" kavramını açıklamak gerekiyor. Sömürge kavramı tarihsel ve ekonomik bir olgudur. Tarihin belli bir döneminde ortaya çıkmıştır. Ve bu dönem kapitalizmin doğuş ve yükseliş dönemlerine denk düşmektedir. Kapitalizmin ana vatanı olan Avrupa'da ilk kapitalistleşen ülkeler, zaman içerisinde pazar ve hammadde sıkıntısı yaşamaya başlayınca Afrika, Asya, Latinler vs. de ülkeleri sömürgeleştirdiler. Bu dönemin özelliği şudur: Sömürgeleşen ülkelerdeki hammaddeler kapitalist ülkelerde işlendikten sonra, sömürge ülkelere yeniden satışa sunuluyordu. Bu şekilde sömürgeleşen ülkelere klasik sömürge deniyor. Bu ülkeler kapitalist ülkelerle aynı pazar ilişkisine girmiyor, çünkü kapitalist olan ülkeyle arasındaki ekonomik gelişme seviyesi aynı değil. Bu nedenle kapitalistleşen ülkeler sömürgeleştirmelerini yönetmek için bir "genel vali" atıyor ve sömürge olan devletin halkını kendi halkından ayrı tutuyordu.

Özetle Klasik sömürge denilince karşımıza şunlar çıkıyor: birincisi; Sömürge sahibi olan ülke daha gelişmiş bir ekonomik seviyeye sahipken, sömürgeleşen ülkeler daha geri düzeydedir. İkincisi; Sömürge sahibi ülke güçlü bir sermaye sahiptir. Üçüncüsü aynı pazar birliği içerisinde değildir. Dördüncüsü; aynı pazar birliği içerisinde olmamasından ötürü, sömürgeleşen ülke ayrı bir statüde tutulur. Ayrı bir anayasa, ayrı vatandaşlık kartı, seçimlerde oy kullanamama gibi uygulamalara tutluyordu. Bu nedenle sömürge ülkelerde bir genel vali vardır ve sömürge sahibi ülke, sömürgesini genel vali ile yönetir.

Sömürge kavramının kendisini incelediğimizde karşımıza çıkanlarla, Kürdistan'ı karşılaştırdığımızda Kürdistan'ın statüsüne sömürge denilemeyeceği ortadadır. Zira Kürdistan'a klasik sömürge demekte ısrar edenlerin bunun ekonomik ve toplumsal temellerini göstermesi gerekir. Onları sorunları ile baş başa bırakıp, biz birleşik devrimin ve birleşik örgütlenmenin nesnel temellerini incelemeye geçebiliriz.

Birleşik Örgütlenmenin Nesnel Temelleri

Kürdistan sömürge değildir, işgal ve ilhak edilmiş bir ülkedir. İşgal ve ilhakin temelinde ise Türkiye kapitalizmi yatmaktadır. Çözümü de Türkiye kapitalizminin ortadan kaldırılması ile mümkündür.

Kapitalizmin doğuş ve yükseliş dönemlerinde Avrupa'nın batısında ulus devletler ortaya çıkmasına rağmen, Avrupa'nın doğusunda ve Asya bölgesinde ise; çok uluslu devler ortaya çıkmıştır. Rusya buna örnektir. Halklar hapishanesi olarak da anılan Çarlık Rusya'sında klasik sömürgeciliğin dışında, bir başka ekonomik ve toplumsal olguya rastlanmaktadır. İlhak. Rusya- Polonya örneğinde "ilhak edilmiş ezilen ulus" örneğine rastlanmaktadır. Çok uluslu devletlerde ilhak ender rastlanan bir olgu değildir.

Türkiye'yi incelediğimizde de bu olguyla karşılaşacağız. Ama önce ilhak kavramının ne olduğuna değinmek gerekir. Klasik sömürgecilik gibi, ilhakin da belli bir ekonomik ve toplumsal temeli vardır. İlhakı klasik sömürgecilikten ayıran en önemli temel şudur: İlhak eden devletle ilhak edilen devlet arasında üretim ilişkisi anlamında bir farkın bulunmamasıdır. Yani aynı üretim ilişkisine, gelişmişlik düzeyinde bulunurlar. İkincisi; ilhak eden devlet, ilhak edilen devleti kendi topraklarına katarak tek bir pazar ilişkisi ağına katar. Bununla birlikte ilhak edilen ulusun iradesi dışında ülke sınırlarını belirler. Bu UKKTH ilkesinin çiğnenmesi demektir. İlhak eden ulus ezen ulus durumundayken, ilhak edilen ulus ise ezilen ulus konumundadır. Bir devletin bir başka devleti ilhak etmesi, keyfiyetten kaynaklanmaz. Bu nesnel koşulların zorlaması sonucu olur.

Yukarıda yazılanları kendi koşullarımızla karşılaştırdığımızda, Kürdistan'ın ilhak ve işgal edilmiş bir devlet olduğunu görüyoruz. Çünkü Türk burjuva sınıfı Kürdistan'ı sömürgeleştirecek ne sermaye birikimine sahipti, ne de gelişmiş bir sanayiye. Bu durumda tek çözüm yolu Kürdistan'ı ilhak edip kendi topraklarına katmaktı ve zayıf sermayeli Türk burjuvazisi de öyle yaptı. İşgal ve siyasi ilhaktan sonra süre içerisinde de ekonomik ilhakı tamamlayan Türkiye burjuvazisi, siyasi ilhakı pekiştirmiş oldu. Kapitalist üretim biçimi Kürdistan'da da egemen oldu. Böylece her iki ulus ve diğer ulusal topluluklar aynı pazar içerisinde bulunmuş oldu. Bunun devrim sürecine yansımaları ise şudur; ayrı ayrı gelişen devrim dinamikleri, pazar birliğinin oluşması ile tek bir süreç içerisinde gelişmeye başlamıştır.

Aynı kapitalist temelde sömürülme, aynı devrim süreci içerisinde yer alma ve aynı burjuva sınıfı yıkma mücadelesi, birleşik devrimin ve birleşik örgütlenmenin temellerini oluşturmaktadır. Sonuçta Kürt halkının ulusal kurtuluş mücadelesi Türkiyeli işçi ve emekçilerin, diğer ulusal topluluktan emekçilerin mücadelesi ile birleşmiş, kopmaz bağlar kurmuştur. Düşman ortaktır. Sorunların çözümü ortaktır, öyleyse birleşik, sıkı merkezi bir parti de örgütlenmek ve devrim mücadelesini sürdürmek de kaçınılmaz hale geliyor. Lenin'in birleşik örgütlenme konusunda söylediği şey büyük ölçüde bizde gerçekleşmiş durumda. Şöyle

diyordu Lenin "bu durumda da Rusya'daki tüm iktisadi ve siyasi koşullar sosyal demokrasinin (komünistlerin -y.n) bütün ulusal toplulukların işçilerini, koşulsuz olarak, herhangi bir ayırım yapmaksızın bütün proleter örgütlerinde (siyasi örgütler, işçi birlikleri, kooperatifler, eğitim örgütleri vb.) birleştirilmesini gerektirir."

Türkiye ve Kürdistan'daki sendikalar, dernekler, siyasi örgütlenmeler vs. incelendiğinde, Kürt, Türk ve diğer uluslardan işçilerin aynı örgütlerde örgütlendiğini görürüz. Günlük ekonomik çıkarlardan tutunda, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinin her ayağında, halklar arasında güçlü kurulmuş durumda. Bu saatten sonra bu bağları gevşetmek sosyalizme, devrime ihanet olur. Biz bütün sınıf örgütlerinde her ulustan işçilerin, emekçilerin birleşik örgütlenmesini savunmalıyız. Birleşik örgütlenme yaşam koşullarının kendisinden ötürü nesnel olarak mevcuttur. Ama sorun şimdi, her ulustan gelme proleterlerin birleşik, sıkı merkezi bir komünist partide örgütlenme meselesidir. Leninist Parti her ulustan gelme proleterlerin öncü komünist partisidir. Birleşik devrimin öncü komünist gücüdür. Görevimiz en geniş kitlelerle bağları kurup, faşizmin iktidarını yıkıp zaferi kazanmaktır.

"Bu durumda da Rusya'daki tüm iktisadi ve siyasi koşullar sosyal demokrasinin (komünistlerin -y.n) bütün ulusal toplulukların işçilerini, koşulsuz olarak, herhangi bir ayırım yapmaksızın bütün proleter örgütlerinde (siyasi örgütler, işçi birlikleri, kooperatifler, eğitim örgütleri vb.) birleştirilmesini gerektirir."

V.İ. LENİN

FAŞİZME KARŞI MÜCADELE ÜZERİNE | GÜRSEL CİHAN

Küresel ekonomik ve toplumsal kriz derinleştikçe gerek Türkiye ve K. Kürdistan'da, gerek dünya'nın farklı ülkelerinde işçilerin, emekçilerin ve gençliğin eylemleri hem nicelik olarak artıyor, hem de nitelik olarak devrimcileşiyor. Doğalında bu eylemleri bastırma için kullanılan şiddette artıyor.

En ufak burjuva demokratik taleplerin savunulduğu eylemlerde bile biber gazlarının, copların havada uçtuğunu görmek artık kimseyi şaşırtmıyor. Bunlar neredeyse her gün gördüğümüz sıradan olaylar haline geldi. Durum böyle olunca faşizmin egemenliğini kabul etmeyen siyasi hareketler dahi, faşizme karşı sloganları tozlu raflarından indirip kullanmaya başladılar.

Bu yazının esas konusu da bu sloganlar, bu politik argümanlar olacak. Elbette ki tek tek her sloganı değerlendirmeyeceğiz, genel olarak hangi sloganların kullanılması gerektiğini kısaca inceleyeceğiz. Belirtmek gerekir ki eylemlerde şiddetin kullanılmasının sosyal reformist hareketler tarafından bir erdem olarak savunulması ve bunun üzerinden bir "hukuki meşruluk" yakalamaya çalışmaları bizi böyle bir incelemeye itmiştir. Faşizme karşı mücadele ettiğini söyleyip bir de faşizmin hukukunda kendini meşru gösterme çabası nereden bakılırsa bakılışın tutarsız bir anlayışın ürünüdür.

Öncelikle faşizmin ne olduğu konusuna kısaca değinmek gerekiyor. Kullanılan her şiddete faşizm denmesi veya "AKP faşizmi" gibi faşizmin gerçek niteliğini görmezden gelen ya da bilerek- bilmeyerek, bunu çarpıtan anlayışlarla gençlik içinde yaygın olarak karşılaşıyor. Bu anlayışlara karşı ideolojik mücadele bizler için zorunlu hale gelmiştir.

Faşizm ne iktidar heveslisi birkaç kişinin çılgınlığı ne de sınıflar üstü bir diktatörlüktür; o "*finans kapitalin en gerici, en şoven, en emperyalist unsur-*

larının açık terörcü diktatörlüğüdür" (Dimitrov, Faşizme Karşı Birleşik Cephe, Evrensel Yayınları, 2005, sf 87), ya da "*finans kapital iktidarının ta kendisidir; işçi sınıfı ile köylülerin ve aydın kitlenin devrimci kesimlerine karşı örgütlenmiş bir yıldırıcı öç alma hareketidir*" (age, sf 88). Faşizme karşı mücadele yöntemlerinin ve sloganlarının belirlenmesinde, faşizmin bu sınıfsal niteliğini unutmak politik olarak çok geri sonuçlar çıkartılmasına sebep olmaktadır.

Silahlı ayaklanmanın organlarının kurulmasının zorunluluğu anlaşılmalı, bütün sorunların yalnızca iktidar hedefli mücadeleyle çözülebileceğinin ve bunun tek yolunun bu organları kurmak olduğunun bilince açığa çıkarılmalıdır. Bugün hala kansız ve barışçıl bir mücadelenin süreceğini düşünenler, Mısır'a ve Tunus'a bakabilirler. Faşist devleti parçalamak ve devrimi gerçekleştirmek ancak zor yolu ile olacaktır. Haliyle Faşizme karşı mücadele de zor araç gereçleriyle yürütülmeli ve mücadele organları kurulmalıdır.

12 Eylül Darbesiyle birlikte devlet bütün kurumlarıyla faşistleştirilmiş, faşizm tam anlamıyla egemenliğini kurmuştur. Politika üretirken bu somut gerçeklik üzerinden hareket etmek gerekmektedir.

Peki, faşizmin ne olduğu sorusuna Marksizm-Leninizm'in yol göstericiliğinde bilimsel açıklamayı yapan Komünist Enternasyonal, faşizme karşı mücadele konusunda neler söylemektedir?

Öncelikle Faşizme Karşı Halk Cephesi taktiğinin bu yazının değil, başka bir yazının konusu olması gerektiğini belirtmek gerek. Bu yüzden bu taktiği ayrıca incelemeyeceğiz. Faşizme karşı mücadelede kullanacak sloganlar konusuna dönecek olursak; yapacağımız uzun, ama gerekli, alıntılarının okuru sıkmayacağına inanarak gene Bulgaristan Devrimi'nin önderi Dimitrov'un söylediklerine bakacağız; "*Hayır, uyuyan yılanı uyandırmama veya beni sokmayan yılan bin yaşasın politikası geçersiz bir politikadır. Bu politika her türlü koşulda işçi sınıfı, demokrasi ve barış için ölüm demektir. Tam tersine, faşizm yılanının kuyruğuna basılması gerekir. Halk cephesinin güçlü, örgütlü yumruğu, faşizmin tepesine inmelidir. Bu yılanın sokmasını engellemek için üzerine demir ökçeyle basılmalıdır. Halkların demokratik kazançlarını ve barışı korumak için, bu yılan vurulup öldürülmelidir*" (age, sf 230-231)

"Bu yılan" nasıl öldürülecektir? "Direyerek" yani yalnızca savunma konumunda kalarak bunun başarılamayacağı son derece açıktır.

Ortalama solun direniş çizgisi faşizme karşı atılan "Faşizme Karşı Omuz Omuz" sloganında da kendisini bulmaktadır.

Bu slogan "Faşizme Geçit Yok" sloganı ile aynı mantığı ifade etmektedir. Sanki Faşizm devletin bütün kurumlarında egemen değil, egemen olmaya çalışıyormuş gibi, faşizme karşı savunmaya çağırın bir slogandır. Bu slogan faşizme karşı emekçileri ve gençliği kanlı-kavgalı bir mücadeleye çağırmadığı gibi, bu mücadelede kullanılacak araçlar konusunda da hiçbir şey söylememektedir; ortalama solun bu eksiği tamamlayacak herhangi bir politikası da yoktur. Bu şekilde bir mücadele çağrısı, kitleleri ölüme çağırma. Ayaklanmalar ve Devrimler Yüzyılı'nda artık direniş çizgisi yenilginin çizgisi anlamına gelmektedir.

Bugün savunma konumunda olan dünya burjuvazisinin ta kendisidir; saldıran konumunda ise dünya proletaryası ve ezilen halkları vardır. Her gün dünyanın birçok yerinde ortaya çıkan ayaklanma düzeyine yaklaşan eylemler bu tespiti doğrulamaktadır. Mısır ve Tunus'da patlayan Halk ayaklanmaları şimdiden hazır olmanın ne kadar önemli olduğunu anlatan derslerle doludur. Buna uygun bir şekilde, zaferi getirecek, ayaklanmaları devrimlerle taçlandırarak politik hattın ortaya konulması şart olmuştur.

Açık bir şekilde şunu belirtmek gerekir ki; yükselen bir faşizm tehlikesi yoktur, 12 Eylül faşist darbesi ile egemen olan ve bugün egemenliğini sürdürmeye çalışan, egemenliğini korumaya çalışan bir faşizm vardır; sorun faşizmin yıkılması sorunudur. Devrimci durumun ve iç savaşın var olduğu bu coğrafyada, politik iktidarın fethi ve faşizmin yıkılması hedefiyle, "Faşizme Karşı Kitlesele Devrimci Şiddet" ya da "Faşizme Karşı Silah Başına" şiarını savunan bir anlayışın yayılması, güçlenmesi hayati önem taşımaktadır. Silahlı ayaklanmanın organlarının kurulmasının zorunluluğu anlaşılmalı, bütün sorunların yalnızca iktidar hedefli mücadeleyle çözülebileceğinin ve bu-

nun tek yolunun bu organları kurmak olduğunun bilince açığa çıkarılmalıdır. Bugün hala kansız ve barışçıl bir mücadelenin süreceğini düşünenler, Mısır'a ve Tunus'a bakabilirler. Faşist devleti parçalamak ve devrimi gerçekleştirmek ancak zor yolu ile olacaktır.

Haliyle Faşizme karşı mücadele de zor araç gereçleriyle yürütülmeli ve mücadele organları kurulmalıdır.

Bir kez daha Dimitrov'a bakmak gerekirse ; "Faşizm, burjuva demokrasisinin kalıntıları yok ederek, ulu-orta şiddet taraftarı bir hükümet

sistemine dönüştüğü için, sözde, demokrasiyi sarsar ve emekçi halkın gözünde kanun otoritesini yıkar. Faşizme karşı işçilerin silaha sarıldıkları Avusturya ve İspanya gibi ülkelerde durum böyledir. Avusturya'da, yenilgilerine rağmen, Schutzbund'un ve komünistlerin mücadelesi faşist diktatörlüğün dengesini ta başından sarsmıştı. İspanya'da burjuvazi emekçi halkın ağzını faşizmle kapatamadı. Avusturya ve İspanya'daki silahlı mücadeleler, işçi sınıfının devrimci sınıf kavgasının zorunluluğunu anlamalarını sağlamıştı. Ancak, İkinci Enternasyonal'in emekliye ayrılmış kuramcısı Karl Kautsky gibi müthiş düşmanlar ve burjuva uşakları işçilere leke sürerler; Avusturya'da ve İspanya'da silaha sarılmamalıydılar, derler. Eğer bu ülkelerdeki işçiler Kautsky gibi hainlerin öğütlerine kulak verselerdi, eylemleri nice olurdu. Doğal olarak işçi sınıfının saflarında herkesin maneviyatı bozulacaktı."(age, sf 104).

Emekçi sınıflar, faşizme karşı zincirlerini kıra kıra yürümekte, her geçen gün iktidara daha da yaklaşmaktadır. Sınıfsız, sömürsüz dünyayı kurma yolunda bugün, saldırı konumunun getirdiği yükümlülükler iyi anlaşılmalıdır.

ŞERZAN KURT'UN DAVASINDA FAŞİST SALDIRI

Geçen yıl Muğla'da polis kurşunuyla katledilen Şerzan Kurt davasının 3.duruşması 19.01.2011 tarihinde Eskişehir'de görüldü. Davayı takip etmek için Muğla'dan gelen öğrencilere faşist bir saldırı gerçekleşti.

Sabah saatlerinde Eskişehir'e gelen öğrencilerden 3 kişi yiyecek almak için markete yöneldiğinde 3 kişilik faşist grup yurtsever öğrenciler saldırdı. Saldırı yurtsever öğrencilerin karşılık vermesiyle devam etti. 3 kişilik faşist gruptan ikisi kaçınca tek kalan faşistin imdadına polis yetişti. Muğla'da Şerzan'ı katledenler Eskişehir'de Şerzan'ın arkadaşlarına saldıran faşistlerle bir olup yurtsever öğrencilere saldırdı. Polis yurtsever öğrencilere biber ga-

zıyla müdahale etti. Yaşanan saldırıda bir yurtsever öğrenci başına aldığı darbeye yaralandı.

Dava sabah saatlerinde başladı. Davaya Şerzan Kurt'un ailesi, avukatları, BDP Siirt Milletvekili Osman Özçelik, Eğitim Sen Genel Başkanı Zübeyde Kılıç da katıldı. Ayrıca ilerici-devrimci öğrencilerde adliye önünde bekleyerek Şerzan'ın anısına sahip çıktılar. Bizde Devrimci Öğrenci Birliği olarak adliye önünde sloganlarla beklemeye başladık. Eylem esnasında faşistlerin o civarda rahatça gezindikleri ve polis sık sık devrimci, yurtsever öğrencileri tehdit ettiği görüldü. Polisin tehditleri öğrenci gençliğin sloganlarla karşılık vermesiyle son buldu. Soğuk havaya rağmen adliye önünde bekleyen kitle sık sık "Şerzan yoldaş ölümsüzdür, faşizmi döktüğü kanda boğacağız, polis vuruyor devlet koruyor" sloganları atıldı. Davanın ardından adliye önünde Siirt milletvekili bir kısa bir açıklama yaptı. Özçelik yaptığı açıklamada davanın Eskişehir'e alınmasıyla katillerin aklanmaya çalışıldığını belirtti. Daha

öncede buna benzer bir dava da Uğur Kaymaz'ın katillerinin aklandığını dile getirdi. Osman Özçelik'in ardından söz alan Şerzan Kurt'un babası yaşanan polis cinayetinin polis-sivil faşist işbirliği içinde gerçekleştiğini söyledi. Baba Kurt'un açıklamasının ardından eylem yine başladığı gibi sloganlarla son buldu.

Dava 16 Mart 2011 tarihine ertelendi.

TUNUS' TA SOKAK SAVAŞLARI

Muhammed Buzizi adlı 26 yaşındaki üniversite mezunu işsiz genç, sebze ve meyve tezgâhına, 17 Aralık'ta polis tarafından el konulmasıyla, isyan ederek kendini yaktı. .Yoksul gencin isyanı bölgede öfke patlamasını ateşledi. Yüzlerce genç 18 ve 19 Aralık'ta sokaklara barikatlar kurarak polisle çatıştı.

Sokak savaşları 22 Aralık'ta başka bir gencin bir elektrik direğine tırmanıp işsizlikten bıktığını belirtip bedenini elektrik akımına verince daha da arttı. Öte yandan bu isyana kadar uzun süre pek eylemin yapılmadığı ülkede işsizlik nedeniyle bir genç daha intihar etti. Genç Nabeuls kasabasında trenin altına atlayarak hayatına son verdi.

Eylemden sonra 2 avukat gözaltına alınırken, "Tareeq al-Jadid" ve "al-Mawqif" gazeteleri işsizlik isyanını haber yaptıkları için toplatıldı. İşsizlik isyanı ile çalkalanan Tunus'ta, Başbakan Zine al-Abidine Ben Ali devlet televizyonuna çıkarak iş ve aş için sokaklara çıkan gençleri tehdit etti, eylemcilerin 'sert' bir şekilde cezalandırılacağını söyledi.

Tunus'ta üç haftadan fazla süredir devam eden olayların başlamasına sebebiyet veren olayda yaralanan genç, tedavi görmekte olduğu hastanede yaşamını yitirdi. Hükümette ise beşinci bakan değişikliği yapıldı. Salı ve Çarşamba günü Tella şehrinde lise ve ortaokul öğrencileri de eylemlere katıldı. Öğrencilere karşı polis şiddet kullandı. Olayların üzerine hükümet bölgedeki eğitimi süresiz olarak askıya aldığını bildirdi. Polis şehirde zor kullanarak, esnafa zorla kepenk kapattırıyor. Şehrin yüksek öğrenim derneği başkanı Cemal Bulabi, "Hükümet okullarda e-

ğitimi süresizce askıya almakla yetinmedi, bölge adeta güvenlik ablukası altında. Şehirde polis güçleri, fırıncılar da dahil zorla kepenk indirtti. Ardından şehirde her yeri yağmaladılar. Suçu öğrencilere atmak için şehri talan ediyorlar" dedi. Bulabi, Çarşamba gecesi, Tunus İşçi Dernekleri Genel Federasyonu binasında oturma eylemi gerçekleştireceklerini söyledi.

Önceki gece hastanede ölen Buazizi'nin cenazesine büyük katılım oldu. Cenazeye eşlik eden araç konvoyu 3 kilometreyi buldu. Ölen gencin ailesi cenazeyi belediye binasının önüne getirmek istedi, ancak yüzlerce polis zorluk çıkartarak cenazenin binanın önüne getirilmesini engelledi.

Sendika temsilcisi Kemal Elubeydidi "Ölen kardeşimizin abisi Salim Buazizi'nin iletmediği, ailece verdikleri karar doğrultusunda, cenazeyi belediye

binasının önüne getirmek istedik. Polis cenazeye katılanlarına resmen dayak attı. Bina önüne ulaşmamıza engelledi" dedi.

Olayların başladığı bu güne kadar polis kurşunuyla 35 kişi yaşamını yitirdi. Uluslararası İnsan Hakları Federasyonu, gerçek rakamın daha yüksek olduğunu belirterek, "50 dolaylarında" dedi.

Tunus yaşanan sokak savaşları önü alınamaz bir biçimde yükseldi ve bir halk devrimi gerçekleşti. Bunun sonucunda 23 yıllık diktatör olan Zine al-Abidine Ben Ali ülkeyi terk etti. Ülkeyi terk etmesinin sonucunda, Tunus'ta ulusal birlik hükümeti kuruldu. Fakat Halk Ben ali döneminden de olan bakanların yeni hükümet de yer almasını kabul etmiyor. Ve Tunus sokaklarında Halk devrimine sahip çıkıyor. Tunus'ta ilerici, demokratik güçler "14 Ocak Cephesi"ni oluşturdular.

Tunus Halk devrimi bölgede her yeri etkiledi. Mısır'da da Cuma namazından sonra sokağa çıkan halk 12 gündür sokaklarda ve Diktatör Hüsnü Mübarek'in ülkeden gitmesini istiyor. Buna karşın ise Mübarek ülkeden gitmemek için direniyor. On binlerce insan günlerdir sokakta. Tahrir meydanını ele geçirmiş durumdalar.

Tunus Halk devriminin etkisi ile sokağa çıkan sadece Mısır Halkı değil. Yemen'de de Halk sokaklarda ve yıllardır süren baskıya sömürüye karşı isyan ediyor.

Kuzey Afrika Halk devrimleri ile yanyanıyor. Ayaklanmalar yüzyıllık tüm gerçekliği ile kendisini gösteriyor.

TUNUS HALK DEVİRİMİ

Tunus’da bir gencin kendisini yakması sonucunda alevlenen olaylar bir halk devrimiyle sonuçlanmış ve 23 yıllık diktatörlüğü devirmişti. Ama halk devrimi henüz politik iktidarı olarak zaferle taçlanmadı. Fakat sermayenin iktidarını derinden sarstı ve halk sokaklarda. Tunus’daki ilerici demokratik güçlerin oluşturduğu 14 Ocak Cephesi ise halk devriminin daha ileri gitmesi için oluşturulmuş durumda. Aşağıda 14 Ocak Cephesi’nin kuruluş bildirgesini yayınlıyoruz.

“Onurları ve özgürlük hakları için mücadele eden; fedakârlıkları, yüzlerce şehit vermelerine ve binlercesinin yaralanmasına ve tutuklanmasına yol açan halkımızın, iç ve dış düşmanlara karşı kazandığı zaferi tamamlamak ve halkın fedakârlıklarının süre giden yağmalanmasına cevap olarak ve halkımızın kalkıştığı devrime katıldığımızın onayı olarak, 14 Ocak Cephesi, halkımızla beraber çalışan bir politik çerçeve içerisinde, devrimin hedeflerinin gerçekleştirilmesi ve karşı-devrim güçlerine karşı durmak için kurulmuştur.

14 Ocak Cephesi, içinde, siyasî partilerin kurucu güçlerini ve ilerici ve demokratik örgütleri barındırır.

14 Ocak Cephesi’nin Acil Görevleri aşağıda belirtilmiştir:

— Şimdiki Gannuçi hükümetini veya eski rejimi sembolize eden diğer tüm hükümetleri yıkmak.

— Eski rejim partisi RCD’yi dağıtmak, bu partinin binalarına, mülklerine ve banka hesaplarına, bunların hepsi halka ait olduğu için, haciz koymak ve bu parti üyelerine yol vermek.

— Halkın, sivil toplum ilerici güçlerinin, siyasî birliklerin, sendikaların ve gençlik örgütlerinin güvenini kazanmış geçici bir güç oluşturmak.

— Temsilciler Meclisi’ni, danışma konseyini, eski rejime ait şimdiki tüm diğer sahte organları ve Yüksek Yargı Konseyi’ni dağıtarak eski rejimin politik yapısını parçalamak, ve, bir yıllık süreyi geçmemek kaydıyla, anayasanın oluşturulması için seçimlere gitmek; yeni demokratik bir anayasayı; ve, halkın politik, ekonomik ve kültürel haklarını garanti edecek bir kamu yaşamını barındıran yeni bir yasal sistemi getirmek için hazırlıklar yapmak.

— Siyasî güvenlik güçlerini dağıtmak ve yerine, insan haklarına ve yasalara saygılı yeni bir güvenlik politikası oluşturmak.

— Halkın parasını yağmaladığı ve/veya gerek karar verip emrederek gerekse doğrudan saldırı yoluyla olsun; baskı, hapse atma, işkence ve katliam gibi suçları işledikleri ve aynı zamanda, rüşvet aldıkları ve kamu mülkünü suiistimal ettikleri kanıtlananların yargılanması.

— Eski iktidar ailesinin, onlara yakın kişilerin, bunların bağlantıda olduğu kişilerin ve halkın yoksullaşması pahasına konumlarını kötüye kullanıp zenginleşen tüm devlet memurlarının mülklerinin kamulaştırılması.

— İşsizlere iş bulmak, işsizlik fonu sistemi ve sosyal ve tıbbî güvenlik sistemi kurmak, gündelikçi-işçilerin satın alım gücünü arttırmak gibi işsizlerin yararına olacak acil önlemleri almak.

— Yaşamsal öneme haiz ve stratejik konumdaki sektörleri devlet kontrolüne almak, özelleştirilen şirketleri kamulaştırmak ve liberal kapitalist yaklaşımla yolları ayırmış bir ekonomik ve sosyal politika yasa tasarısı hazırlamak yoluyla halka hizmet eden yeni bir ulusal ekonomi inşa etmek.

— Gösteri yapma ve örgütlenme, ifade, basın, ve inanç özgürlükleri başta olmak üzere kamusal ve bireysel özgürlükleri garanti altına almak, tüm tutukluları serbest bırakmak ve genel bir af ilânı.

— 14 Ocak cephesi; kitlelerin ve Arap dünyasının ilerici güçlerinin, Tunus’taki devrim güçlerinin desteklerini selâmlar ve desteklerini, olası her yolla sürdürmeleri çağrısında bulunur.

— Siyonist devletle her türlü normalleşmeye, uyuma karşı olup onu suçlu ilân eder ve Arap dünyasındaki ve tüm dünya çapındaki ulusal kurtuluş hareketlerini destekler.

— 14 Ocak Cephesi, kitlelere ve ilerici demokratik güçlere, hedeflere ulaşıncaya kadar, özellikle sokak protestoları olmak üzere, tüm yasal direniş biçimlerini kullanarak ve, eylemliliklerini ve mücadelelerini sürdürmeleri çağrısında bulunur.

— Cephe, tüm komiteleri, örgütleri ve kitlelerin kendiliğinden-örgütlenme şekillerini selâmlar ve bunların kamusal yaşamdaki ve günlük yaşamın geçerliliğini koruyan tüm yapılarına içerik eylemlerinin genişletilmesi için çağrı yapar.

İsyanın tüm şerefli şehitleri için ve isyandaki tüm kitleler için zafer!

Tunus, 20 Ocak 2011

The League of Left Workers (Sol İşçiler Ligi)

The Uniting Nacerists Movement (Birleşik Naceristler Hareketi)

The National Democratic Movement (Ulusal Demokratik Hareket)

The National Democrats (Ulusal Demokratlar)

The Baath Movement (Baas Hareketi)

The Independent Leftists (Bağımsız Solcular)

The Tunisian Communist Workers Party-PCOT (Tunus Komünist İşçi Partisi-PCOT)

The National Democratic Labour Party (Ulusal Demokratik İşçi Partisi)

YÜZYILIN KOMÜNÜ KÜBA

1959'un 1 Ocak günü doğan, tüm dünya emekçi halklarına ışık tutan ve sosyalizmin simgesi haline gelen Küba Devrim'i yarım asırdır ayakta. Yüzyılın en önemli devrimlerinden biri olan; Che Guevara, Fidel Castro, Raul Castro, Camillo Cienfuegos, gibi büyük komutanların önderliğinde gerçekleştirilen Küba Devrimi hala dimdik ayakta ve tüm emperyalistlerin hala korkulu rüyası. Küba Halkı, Küba Komünist Partisi'nin önderliğinde 53 yıllık sosyalizm yürüyüşünü sürdürüyor.

Küba'nın yeni insanı, Batista rejiminden kalan bir sürü engeli aşmak için, canla başla çalıştı ve devrim'in eğitim kampanyası ile aydınlandı. Artık Küba halkının tamamı okur-yazar. Küba, nüfusuna oranla en çok üniversite mezunu olan ülkelerden biri. Öğretmen bakımından da durum aynı 46 kişiye bir öğretmen düşüyor. Sağlık, Kübalılar için artık bir sorun olmaktan çıktı. Küba, dünyadaki en gelişkin sağlık sistemine sahiptir. Üstelik Kübalılar sağlık sisteminden faydalanmak için her hangi bir bedel ödemek zorunda değil. İşsizlik Kübalılar için artık bir sorun değil. Emeklilik her Kübalı için doğal bir hak. Küba'da insanlar çocukluğunda da, gençliğinde de, yetişkinliğinde de, yaşlılığında da sosyal güvenlik sisteminin içinde. Küba bütün bunları kapitalistlerin ağır bir uluslararası ambargosu altında, imkânsızlıklar içerisinde gerçekleştirdi.

Küba Devriminin öncüleri olan; Che ve Fidel, insanlık tarihinin hiçbir zaman unutamayacağı iki liderdir, nasıl yoldaş olunacağını ve nasıl yeni insan olunabileceğini gösterdiler. Buna bir örnek olarak şu diyalogu gösterebiliriz: Devrim Hükümeti'nin, kurulacağı toplantıda Fidel sorar: "Aranız da Ekonomist var mı?" diye, Che elini kaldırır: "Ben" der. Fidel bu cevaptan sonra Che'ye ekonomi ile ilgili bakanlığı verir ve ardından, bir an düşündükten sonra: "Sen doktor değil miydin?" diye yeni bir soru yöneltince Che de: "Evet ama ben aranızda Komünist var mı diye sorduğumu zannettim" yanıtını verir. Che burada bir Komünistin her şeyi yapabileceğini vurgulamıştır.

Dünyanın en büyük emperyalist devleti ABD'nin burnunun dibinde olan, Sosyalist Küba, saldırılara, ambargoya rağmen dünya halklarına ışık tutmaya devam ediyor. Yüzyılın Komünü Küba Amerika kıtasında uyanışın tetikleyicisi oldu. Küba Devrimi sonrasında gelen, Nikaragua Devrimi, Şili de Sosyalist Allende iktidarında da etkili oldu. Bütün dünyada gelişen toplumsal "68 Kuşağının" en büyük ilham kaynağı, Vietnam'da ki savaşa karşı bütün yerkürede meydana gelen muhalefetin de moral kaynağı bu küçük ada ülkesinin devrimiydi. Afrika da 1960 sonrasında bağımsızlığını kazanan hemen hemen bütün ülkelerin mücadelelerinde, Sosyalist Küba'nın yardımcıları göz ardı edilemez. Hem askeri danışman, hem doktor, hem de askeri

yardımları ile hatta Cezayir'in bağımsızlık mücadelesini yürüten ünlü liderleri Ben Bella bir söyleşisinde: "Beni hayatımda en çok etkileyen Che Guevara'dır. Onun kadar inandığı doğruları, dayanışmacı ruhu olan başka bir insan tanımadım, duymadım" der. Bugün Ortadoğu da gelişen, İsrail ve ABD karşıtı hareketlerinin liderlerinin resimleri yanında hala Che'nin resimlerinin olması anlamlıdır. Küba Devrimi'nin etkisi bu gün bütün Latin Amerika'yı sarmış durumda. Küba Devriminin efsanevi komutanı Fidel Castro'nun takipçileri olan yeni liderler çıkarıyor sahneye.

Tüm dünyaya Sosyalizmin gerçekliğini gösteren Küba Devrimi, Türkiye ve Kürdistan devriminin de ilerlemesinde büyük öneme sahiptir. 68 döneminde devrimci öncülere esin ve bilinç kaynağı olarak topraklarımızdaki olacak devrime ışık tutmuştur. O dönemin en çok duyulan sloganı "Bir, İki, Üç Daha Fazla Vietnam Ernesto'ya Bin Selam"dır.

Topraklarımızda da dünyada da artık devrimin simgesi haline gelen Ernesto Che Guevara devrim savaşçısının nasıl olacağını ve devrimin hangi yollarla gerçekleşeceğini gösterdi. Che'nin şu sözleri bunu kanıtlar durumdadır. "Ölüm nereden ve nasıl gelirse gelsin, savaş çılgınlıklarımız kulaktan kulağa yayılacaksa, silahlarımız elden ele geçecekse ve başkaları mitralyöz sesleriyle, savaş ve zafer naralarıyla cenazelerimize ağıtlar yakacaklarsa, ölüm hoş geldi sefa geldi."

ŞAN OLSUN 53. YILINDA KÜBA DEVRİMİNE

MISIR'DA DEVİRİM DERİNLEŞİYOR

Mısır'ın Mübarek'i tam "gitti gidiyor" derken gelişmeler aniden yeni bir seyir aldı. Düzen yanlılarının ayaklanmacılara saldırması Mısır Halk Devriminin çok daha kanlı bir süreç halinde gelişeceğini işaretledi.

Devrim bir anlık bir hamleyle değil, az çok kanlı, az çok uzun sürecek bir iç savaş süreci biçiminde gelişecek gibi görünüyor. Olayların şimdilik gösterdiği durum budur.

Çarşambanın gelişini perşembeden gören emperyalistler, ayaklanmanın bir devrime dönüşmeden sona ermesi için Mübarek'e baskı ve tavsiyelerde bulundular. Onların korkusu ayaklanmanın bölgenin diğer halklarına örnek olacak şekilde bir devrime dönüşmesiydi. Mübarek'in hemen, zaman geçirmeden değişikliklere gitmesi, halka vaatlerde bulunması hareket bir halk ayaklanmasına dönüşmeden söndürülebilir diye umuyorlardı.

Emperyalistler ve bölge gericisi devletleri bir yandan yangın büyümeden sönsün diye çabalarken diğer yandan halk kitlelerini sistem içinde tutacak, devrimin zafer meyvelerini burjuvazinin sepetine geri dolduracak alternatif arayışı içinde oldular. Devrimde hiçbir etkinliği olmayan, devrimin ilk günlerinde yerinden kıvıldamayan, ayaklanmacı halk arasında hiçbir gücü olmadığı iyice ortaya çıkan "Müslüman Kardeşler" denen sürüyü ve Muhammed El Baradei denen ABD uşağını büyük bir gayretle öne çıkarmaya çalıştılar.

Ama çabaları boşunaydı. Emperyalistlerin yapmaya çalıştıkları şey ölü eşeği tekmeleyerek ayağa kaldırmaktı. Ölü eşek tekmelenerek ayağa kaldırılamazdı. Müslüman Kardeşler denen sürü de kendi durumunun farkındaydı. Onlar, güçsüzlükleri ortaya çıkmasın ve anlaşılmasın diye ayaklanmacıların arkasına saklanma yolunu seçtiler ve iradelerini ayaklanmacılara teslim ederlerken bunu büyük bir yüce gönüllülük edasıyla yapmayı ihmal etmediler.

Başını ABD'nin çektiği emperyalistlerin hiçbir planı tutmadı. Mübarek yönetimi hemen geri çekilmeyi reddederek yangının büyümesine ortam hazırladı. Hükümetin görevden alınması ve yerine yenisinin atanması; buna karşılık ayaklanmacıların esas hedefi durumundaki Mübarek'in çekilmeyi reddetmesi ayaklanan halkın öfke ve kinini artırmaktan başka sonuca yol açmadı.

Düzeni temsil eden Mübarek bununla da kalmadı. Ayaklanmacıların öfke ve şiddeti karşısında tutunamayıp geri çekilen polis gücünü beklenmedik bir anda ayaklanmacıların üzerine sürerek onlarca kişinin ölümüne yol açan kanlı çatışmaların fitilini ateşledi.

Ayaklanmanın ilk iki gününde polisle ayaklanmacılar arasındaki çatışmalar kanlı geçmiş ve 100'den fazla kişinin ölümüyle sonuçlanmıştı. Ayaklanma yangını daha o zaman yayılma eğilimi içine girmişti. Ancak sonraki günler, polisin sokaklardan tamamen çekilmesi, ordunun da ayaklanmacılara müdahale etmemesi sonucu çatışmalar durmuş, ayaklanma "barışçıl" bir hal almıştı.

Emperyalistler, düzeni sarsmadan ayaklanmacılara verilecek birkaç taviz, yapılacak birkaç reformlar ayaklanmayı söndürürüz umuduna tam kapılmışlardı ki kendilerini düzenin gerçek sahipleri kabul eden Mübarek'lerin karşı hamlesi tüm planları bozdu.

Ayaklanmanın sekizinci gününde düzen sahipleri örgütledikleri çapulcu sürüsünü atlar ve develerin üstünde ayaklanmacıların üzerine sürerek olayların akış yönünü değiştirdiler. Onlarca kişi öldürüldü, bini aşkın kişi yaralandı. İki taraf da birbirine iç savaşın ruhuna uygun şekilde acımasızca saldırdı. İlk iki-üç gün dışında çatışmasız süren ayaklanma şimdi gerçekte olması gerektiği biçime iç savaş şekline bürünüyor.

Bu ne emperyalistlerin ne de gericisi devletlerinin arzu ettikleri bir durumdu. Mübarek'in Mısır Halk Devrimine bundan daha büyük bir hizmeti düşünülemezdi. Çünkü sürecin böyle bir içerik kazanması devrimin derinleşmesinden başka hiçbir anlama gelmiyordu.

Böylesi bir içerik kazanan bir süreçte ne "Müslüman Kardeşler" in ne de Muhammed El Baradei'nin yeri vardı. Sürecin bu karakterini her ikisi de doğru okuyarak biri Mısır Ordusunu göreve çağırdı, diğeri Genelkurmay Başkanı'nın devlet başkanlığına geçebileceğini ilan etti. Sürecin kesintiye uğraması tüm gericiliğin çıkarınaydı.

Fakat artık hiçbir şey devrimin bir iç savaş biçiminde gelişmesini engelleyemez. Bu, ayaklanan Mısır emekçi halkının zafer kazanıp kazanmayacağından, iktidarı ele geçirip geçirmeyeceğinden ayrı bir konudur. Mısır emekçi sınıfları düzenin bekçilerine anladıkları dilden karşılık veriyorlar, vermeye de devam edeceklerdir. Düzenin bekçileri ile düzeni yıkmak isteyenler arasında beden bedene çarpışma başlamıştır. Bu çarpışmalar düzen yıkılana değin, bazen yoğunlaşarak, bazen durularak ama hep devam edecektir.

Düzen, at ve deve üstündeki katilleriyle Mısır halkına iktidarı ele geçirmek istiyorsa neleri göze alması gerektiğini, nasıl davranması gerektiğini kan bedeli derslerle öğretiyor. Mısır emekçi sınıfları şimdi iç savaş okulundan geçerek gelecekteki büyük atılımlar için paha biçilmez dersler alıyorlar.

Mübarek devrilsin ya da yerinde kalsın; Mübarek'in yerine kendi adamlarından biri ya da bir başkası geçsin artık fark etmez; Mısır Halk Devrimi başlamıştır ve sonucuna varacaktır.

NOT: Bu yazı yazıldığında Henüz Mübarek ülkeden gitmemişti. Fakat Mısır halkının eylemlerinin 18. gününde Mübarek yetkilerini ordu konseyine devrederek ülkeden gitti. Fakat hala Mısır halkı meydanlardan çekilmiş değil.

****Haberler hep bulunan bebeklerden bahseder. Ne de olsa bütün bebekler adsız doğar. Bu da Kayseri’de boş bir arazi-
de bulunmuş ve göğsündeki yara bandına adı “Buluntu” olarak yazılmış bir bebeğin hikâyesidir. Kim bilir belki bu öy-
küde bulunmuştur bir yerden. Tıpkı o bebek gibi...***

Çocuk anneyle doğar. Anne çocu-
ğa... Çocuk hayata doğar. Hayat anne-
ye... Hiçbir çocuk annesiz doğamaz.
Ama annesiz yaşar çocuk. Elde kalan
bir hayat olur çocuk. Bırakılır boşluğa.
Bir şehir en günahlı gecesine bürünür.
Bir çılgılık olur çocuk. Bir köşeye bırakılır
ve unutulur. Resmi evraklara “Bu-
luntu” olarak geçer adı. Ve göğsüne
kazılır kaybolmuşluğu, yitikliği. Göğ-
süne kazılır adı: “Buluntu”... Gözleri
bir gazete parçası buruşmuşluğunda bu
satırları yazanın gözlerine değer ve öy-
küsü (ki bir bebeğin öyküsü ne kadar
uzun olabilir) yırtar kulakları. Öyküsünü
yazar çocuk. Yazdığı öyküye ağlar
yazan.

“Annesizliğe doğanlardık. Oysa as-
lolan doğmak olmasa bile. Doğanlardık
yalnızlığa. Saçlarımızda bizim olmayan
annelerin şefkati. Sütannelerin memelerine
sürgün konuklardık. Çocukluğumuzda
yere düştüğümüzde elimizi uzatırdık.
Eli boşlukta savrulanlardık. Annesizlikten
bir yanı çocuk kalanlardık. Doğmak
önemli değildi oysa. Önemli olan ellerine
doğmaktı anne. Sende doğar mısın benimle?
Gittiğin u-

zaklardan gelebilir misin? Bir şehrin
en günahsız gecesinde doğar mısın benimle?

Şimdi kanarken kulaklarımda sen-
den dinleyemediğim her masal... Bir
kadının kucığına yüklediler beni. Ka-
dın anne oldu bana. Masallar söze gel-
di. Saklanan bir sır oldu çocukluğum.
Doğumum hatırlanması yasak bir ey-
lem. İlk ağlamam kimsenin hatırasında
yok. Adım “Buluntu”.

Kim bilir anne belki ilk (ya da son)
görüşünde beni bir isim koyacak kadar
vaktin olmuştur. Kim bilir anne hangi
isimi verecektin bana. Kim bilir anne
benziyor muyum sana? Suretimin bir
parçası sende. Adım “Buluntu”

Kokusu, şefkati, adı çalınmış gün-
lere doğmuşum. Çocukluğum ardımda
bir bilinmez. Adım “Buluntu” Kendi-
me ikinci bir anne bulmuşum ve yük-
lemişim omzuma hayatımı göçmüşüm.
Nedenini bilmediğim bir ayrılıktı, bir
göçtü çocukluğum. Ve koparılmıştım.,
Ama bilirdim geçerli bir sebebi vardır
annemin. Yoksulluk mu demeli kaldı-
rım üzerinde unutulmuşluğuma? Yok-
sa töreler miydi? Yoksa...

Adım “Buluntu” Herhangi bir şeh-
rin herhangi bir kaldırımında ayağıma
takılabilirim. Kızmayın bana olur mu?
Hem ben tek değilim. Devlete emanet
arkadaşlarım var benim. Onlarda kaldı-
rımında unutulmuş ve adları “Bulun-
tu”. Tecavüze uğramış, dövülmüş
arkadaşlarım var. Devletin şefkatli eli
diyorlardı oysa burası için. Devletin en
şefkatli eli... Yetimhane yada kibarca
ve resmi olarak SHÇEK.Üvey ve kötü
bir anne devlet. İşte biz onun çocukla-
rız. Tecavüze uğramış, dövülmüş, ko-
parılmış. Adımız “Buluntu”.

Bundan mı buldular bizi anne. Bu
yüzden mi aldılar buraya koydular bi-
zi. Şefkat bu mu anne? Ne de olsa şef-
katsizliğe doğanlarız. Bu sorumu garip
karşılama o yüzden. Bir yanım kanar
anne. Sensizlikten, sevgisizlikten. Öbür
yanım devletin eli yüzünden kanar. Şef-
katli el demiştin ya. Hiç şefkatli değil
buralar. Keşke unutulmasaydın beni.
Keşke unutulmasaydık. Ya da keşke
söyledikleri kadar şefkatli olsaydı dev-
let. Keşkelere doğanlardık anne. Keş-
keler de kaybolan...”

BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ!

Son dönemde Ankara'da tamamen keyfi bir şekilde gözaltına alınan ve 23 Ocak günü tutuklanıp, Sincan F Tipi'ne gönderilen, aralarında bir Mücadele Birliği okurunun da bulunduğu 5 devrimci, demokrat ve yurtsever üniversite öğrencisiyle dayanışma amacıyla 24 Ocak Pazartesi günü, saat 18:00'de Yüksel Caddesi'nde bir basın açıklaması yapıldı.

Demokratik Haklar Federasyonu, Gençlik Federasyonu, Mücadele Birliği Platformu ve Yeni Demokrat Gençlik'in düzenlediği ve diğer kurumların destek verdiği açıklamada şunlara değinildi:

"Üniversitelerdeki polis, ÖGB ve YÖK üçgeninde son süreçlerde tırmandırılan devlet terörü devam ediyor. Ankara'da 20 Ocak Perşembe günü Demetevler Parkı'nda bir araya gelen üniversite öğrencisi A. Haydar Yıldız, Yusufcan Yıldırım, Uğurcan Soybelli, Didem Ezgi Serap ve Rıdvan Akbaş Terörle Mücadele Şubesi polislerince gözaltına alındılar. 3 gün boyunca keyfi gerekçelerle gözaltında tutulan arkadaşlarımız çıkarıldıkları mahkemece 'Örgüt üyesi olmak ve örgüt propagandası yapmak' suçlarıyla tutuklanarak Sincan F tipi Hapishanesine götürüldüler.

Faşist devlet üniversitelerde "karşıt görüşlü öğrenciler kavga edecek istihbaratımız var" yalanlarıyla arkadaşlarımızı gözaltına almıştır. Polis hiçbir delil ve 'suç' bulamayınca gözaltına aldığı kişilerin evlerine ve yurtlarına baskınlar düzenlemiş ve gözaltına aldığı kişileri tutuklamak için 'suç ve suç delili' icat etmiştir. Yapılan ev ve yurt baskınlarında ele geçirdikleri gazete, dergi, kitap gibi herkesin her an bulabileceği yayınları yasa dışı ilan etmekten geri durmayarak kendi hukukunu, adaletini ne zaman ve nasıl kullandığını bir kez daha kanıtlamıştır... Gözaltılar, tutuklamalar, baskılar bizi yıldırılmaz! Kahrolsun Faşizm, yaşasın mücadelemiz! Tutuklananlar serbest bırakılsın."

Basın açıklamasının ardından kitle dağıldı.

Ankara/Devrimci Öğrenci Birliği

Dün Ankara'da tutuklanan öğrenciler için eylem yapıldı. Son dönemde öğrenci gençliğe yönelik baskı ve saldırılar artıyor. Ankara'da devrimci öğrencilerin hem de daha herhangi bir eylem yapmadan "Eylem yapacaklardı, karşıt görüşlü öğrencilere saldıracaklardı." iddiasıyla gözaltına alınması ve ardından tutuklanması, saldırı dalgasının son örneği oldu.

Bugün Taksim Tramvay Durağında toplanan devrimci öğrenciler arkadaşlarının tutuklanmasını protesto ettiler. Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük, Devrimci Öğrenci Birliği" imzalı pankart açarak "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur", "Tutuklamalar Gözaltılar Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" sloganlarını attılar.

Basın açıklamasını okuyan bir öğrenci "Faşist devlet umarsızca saldırmaya devam ediyor. 'Kapitalizm karşısında boyun eğmeyeceğiz' diyenlerden, günlerdir Ankara DTCF'de ve ODTÜ'de yapılan tüm saldırılara karşı sesiz kalmayarak "başkaldırıyoruz" diyerek polis barikatlarının üzerine yürümekten geri durmayan öğrencilerden korkuyorlar. Çünkü bu yaşamın emekten yana akışıdır. Faşist devlet bu akış karşısında duramayacaktır. Asılsız iddialarla arkadaşlarımızı tutuklayan devlet tam kendi sınıfsal karakterine uygun davranmaktadır. Gelişen devrim mücadelesinin önünü kesmeye çalışmaktadır. Ama bütün çabaları bu güne kadar olduğu gibi yine boşa çıkarılacaktır. Tutuklanan arkadaşlarımız derhal serbest bırakılmalıdır." dedi.

Açıklamadan sonra devrimci, demokrat, yurtsever öğrencilerin Galatasaray Lisesi'nden Taksim Meydanı'na kadar yapacakları yürüyüşe çağrı yapıldı.

İstanbul/DÖB

Ankara'daki Tutuklamalara Karşı Antep Öğrencileri Sokakta!

Bütün ülkede işçi ve emekçilere yönelik saldırılar hız kesmeden devam ediyor. İşçi ve emekçiler ise bu saldırılar karşısında alanları dolduruyor, grev ve direnişlere başvuruyor. Emekçi sınıfların mücadelesini kampüslerden selamlayan öğrenci gençlik ise yoğun baskı ve saldırılara uğruyor. Son olarak ODTÜ'de "Başkaldırıyoruz" diyen Ankaralı öğrencilere yönelik tazyikli su ve gaz bombalarıyla bir saldırı gerçekleştirilmişti. Bu saldırının ardından 5 öğrenci tutuklanmıştı. Ankara'da gerçekleştirilen bu tutuklamalara karşı Antep Devrimci Öğrenci Birliği bir basın açıklaması düzenledi.

Antep DÖB'ün düzenlediği basın açıklaması 30 Ocak Pazar günü saat 14.00'te Yeşilsu Parkı'nda yapıldı. "Gözaltılar, Tutuklamalar, Baskılar Bizi Yıldırılmaz, Devrimci Öğrenci Birliği" yazılı pankart ve DÖB bayrakları açıldı. Basın açıklamasına Devrimci İşçi Komiteleri de destek verdi. Okunan basın açıklamasında "Çöküş aşamasında olan kapitalist sistem her geçen gün yeni ayaklanmalarla sarsılıyor. Gençliğin dünyada yükselen mücadelesi ve bunun toplum üzerinde yarattığı etki her geçen gün artarak geliyor. Kapitalizmin krizi derinleşirken işçi, emekçi ve öğrenci gençliğin Fransa'da, İngiltere'de, Tunus'ta, Cezayir'de ve son olarak Mısır'da gerçekleşen ayaklanmaları sistemi derinden sarsıyor. Yer altı yangını harekete geçti. Ve bu yan-

gın her geçen gün katlanarak devam ediyor. Bu yangın dünyadaki işçi, emekçi halklar ve öğrenci gençlik tarafından büyütülüyor. Ve biliyoruz ki işçi ve e-

mekçiler rotalarını Sosyalizme çevirmiş durumda... Dünya genelinde gelişen ayaklanmaların bu topraklarda da gerçekleşmesinden korkan sistem saldırılarıyla gençliği sindirmeye çalışıyor..." denildi. 5 öğrencinin keyfi ve hukuksuz bir şekilde tutuklandığı da belirtildikten sonra açıklama "...Devrimci Öğrenci Birliği olarak, kapitalizme karşı ezilen ve sömürülen halkların daima yanında olduğumuzu baskıların, göz altılarının, tutuklamaların bizi yıldırmayacağını sokaklardan bir kez daha haykırıyoruz!" sözleriyle son buldu.

Açıklamanın ardından Devrimci İşçi Komiteleri'nden bir işçi de söz alarak Antep DİK'in öğrencilere destek amaçlı açıklamasını okudu. Açıklamasında "... gençliğe hiçbir gelecek sunamayan sermaye sınıfı onu devrimci mücadelenin dışına atarak çürütmek, yozlaştırmak ve bir devrim belasından kurtulmak istiyor. Çünkü gençlik küresel düzeyde yükselen başkaldırının başını çekiyor. Bir devrimin öncü ve temel gücü proletaryaya ise onun lokomotif, dinamosu da proleter gençliktir." denildi. Öğrenci gençlik nasıl ki proletaryanın mücadelesinin yanında yer alıyorsa proletaryanın da devrimci öğrenci gençliğin yanında olması gerektiğini belirtti. Ve açıklamasına son verdi.

Eylem esnasında Antep sokakları "Gözaltılar Tutuklamalar Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Zindanlar Yıkılsın Tutuklamalara Özgürlük", "Öğrenci Tutuklamaları Yalnız Değildir", "Yaşasın İşçilerin Öğrencilerin Mücadele Birliği", "Denizlerin Yolunda DÖB Saflarına", "Yaşasın Devrim ve Sosyalizm" sloganları ile inildi.

*GÖZALTILAR, TUTUKLAMALAR
BASKILAR BİZİ YILDIRILMAZ!
ZİNDANLAR YIKILSIN
TUTUKLAMALARA ÖZGÜRLÜK!
DENİZLERİN YOLUNDA
DÖB SAFLARINA!*

Antep / Devrimci Öğrenci Birliği

TUTUKLU ÖĞRENCİLERLE DAYANIŞMAYI YÜKSELTELİM

Ankara'da 5 öğrenci, asılsız iddialarla 20 Ocak günü gözaltına alınmış ve 23 Ocak'ta çıkarıldıkları mahkeme tarafından tutuklanmıştır. Yükselen devrimci gençlik hareketinden büyük korkuya kapılan burjuvazi, emekçiler ve gençlik üzerinde korku yaratmak, devrimci gençliği sindirmeye çalışmak için 5 devrimci öğrenciyi tutukladı. Burjuvazi bu saldırılarla gençliğin sosyalizm mücadelesini engelleyemeyecek. Burjuvazinin saldırıları biz devrimci gençliği daha fazla devrim mücadelesine bağlıyor. Şimdi Tutuklanan devrimci öğrencilerle dayanışmayı arttırmalı ve mücadelelerini sahiplenmeliyiz.

Mart Kültür Sanat ve Düşünce Derneği başkanı ve Mücadele Birliği dergisi okuru olan Yusufcan Yıldırım, Ali Haydar Yıldız ve Rıdvan Akbaş Sincan 1 No'lu F tipi cezaevinde, Uğurcan Soyubelli Sincan 2 No'lu F Tipi Cezaevinde, Didem Ezgi Serap ise Sincan Kadın Kapalı cezaevinde bulunuyor.

**DEVİRİMCİ ÖĞRENCİLERLE
DAYANIŞMAYI YÜKSELTELİM!
ZİNDANLAR YIKILSIN
TUTUKLAMALARA ÖZGÜRLÜK!**

DÖB / Devrimci Öğrenci Birliği

DEVİRİM MÜCADELESİ DEVİRİMCİ ARAÇLARLA GELİŞİR

“Bir şey için ölmek, hiçbir şey için yaşamaktan daha iyidir.” Türkiye ve K. Kürdistan’da işçiler, emekçiler, gençler için durum, tam da bu düzeye gelmiştir. Mısır’da devrim yapan halkın elinde taşıdığı bu slogan, kapitalizmin baskı ve sömürsü karşısında, kapitalizme isyan eden, edecek olan tüm halklar için sözün bittiği noktayı ifade etmektedir. Aynı şekilde ODTÜ’de “Başkaldırıyoruz” şiarı ile ayağa kalkan devrimci demokrat öğrenciler için de durum, Mısır’da, Tunus’ta olduğundan farklı değil.

Gençlik devrimcidir ve yaşamlarında devrimci değişimler istiyorlar. Kapitalizmin ne gençliğe ne de emekçilere verebileceği bir şey yok artık. Yalnızca daha fazla baskı ve sömürü, kan ve gözyaşı... Ama emekçiler, emekçi kadınlar, gençler, yoksul köylüler çoktan gözyaşı dökecekleri zamanları terk ettiler. Artık özgürlükleri ve gelecekleri için sokakta. Sermaye sınıfı bu durumdan ciddi bir korku içinde ve pervasızca saldırıyor, saldırma planları yapıyor. En son Ankara’da 5 devrimci öğrencinin tutuklanması bu saldırılardan sadece biriydi! Burjuva medyanın uydurma haberleri bir kenara, yükselen gençlik eylemlerinin burjuvaziye nasıl korkuttuklarının resmi olanlar. Fakat başka türlü de olamazdı! Koşullar emekçiler için bu kadar zorken, gençlik yarınından emin olamazken, Kürt halkı hala özgürlüğünü elde edememişken her şeyin güllük gülistanlık olması beklenemezdi.

Dünyadaki ve bu topraklarda ki yükselen mücadelenin aynı döneme denk gelmesi bir rastlantı değil. Burjuvazi Mısır ve Tunus devrimlerinin bölgede yayılmasını gördükleri gibi bunun dünyada da yayılacağını düşünüyorlar. Üstelik bizim reformist ve oportünistlerimizden daha gerçekçi değerlendirmede bulunabiliyor, kapitalizmin yaşamış olduğu krizlerin emperyalist merkezlerde ve bağımlı ülkelerde nasıl sonuçlar yaratabileceğini öngörebiliyorlar. Ocak 2009’da, Obama’nın Ulusal İstihbarat Direktörü Dennis Blair, ABD’nin ulusal güvenliğine en büyük tehdidin terörizm olamadı-

ğını küresel bir ekonomik krizin olduğunu söylüyor: “Ekonomik krizler eğer bir yâda iki yıl uzarlarsa rejimleri tehdit eden istikrarsızlık risklerini arttırırlar... Ve istikrarsızlık gelişmekte olan pek çok ülkedeki kırılğan kanun ve nizamı gevşetebilir, bu ise tehlikeli bir biçimde uluslar arası topluma sıçrayabilir.” Bu tespitlerinde haklılar. Krizlerin yaşandığı dönemlerde devrimler ve devrimci ayaklanmalar hep gündeme gelmiştir. Son yaşanan krizle de etkinin ne kadar geniş bir alanda yansıdığını gördük. Ama bizler açısından sorun artık başka bir şey, nesnel koşullar bizi toplumsal bir devrime zorlarken, yapılacak en büyük hata yaşanan devrimci sürece hazırlıksız yakalanmaktır. Bu süreci öngöremeyenler ise kendi küçük dünyalarında dönüp dolaşırlar.

Mısır ve Tunus devrimleri şimdiden Cezayir, Bahreyn, Yemen, Libya, Ürdün ve İran’a sıçramış durumda ve emperyalistleri nasıl bir korkunun sardığını, “demokrasi yanlısı” kesilmelerinden anlayabiliriz. Bölgede ki işbirlikçi yönetimlerin yoksul işçi ve emekçilere başlattıkları gıda ve ekonomik yardımlardan anlayabiliriz. Ama tüm bunlar işçi ve emekçilerin, gençliğin sokaklara çıkmasına engel değil. Halk artık kendisini aldatan “çözümler” değil, kendisini özgür kılacak ve dayanılmaz yaşam koşullarından kurtaracak çözümler istiyor. Kitlelerin devrimci eylemleri bunu ifade ediyor. Sosyalizm dünya halklarının tek seçeneğidir.

Devrimler Ve Gençlik

Mısır ve Tunus devrimlerinde, Arap coğrafyasında yaşanan ayaklanmalarda gençliğin önemli bir rolü oldu. Diktatörlerin baskı ve zor araçlarına karşı, gençlik ve emekçiler militan bir mücadele verdiler. Başta gençlik olmak üzere teknolojinin de imkanlarından faydalanan binlerce kişi çok kısa sürede bir araya gelebildi. On yıllara varan baskı, yoksulluk ve sefaletin, işsizliğin dayanılmaz boyutlara varması, sistemin yaşamış olduğu ekonomik politik krizle birlikte, bir kıvılcım yangını başlatmaya yetti. Yeniden görüyoruz ki maddi temelleri olgun-

Mücadele sertleşiyor! İç savaş çok daha geniş boyutlarda ve şiddetli yaşanıyor! Güzel günler çok uzakta değil! Devrimci gençliğimiz, şimdi o güzel günleri kazanma cesaretini gösterme zamanı. Şimdi her yerde devrimci eylemleri ve mücadele bayrağını en yükseğe çıkarma zamanı! Çünkü devrim uzak geleceğimizin bir sorunu değil. Çünkü devrim emekçilerin, gençliğin en yakıcı ihtiyacıdır.

laşmış ise ayaklanmaların patlak vermesi bir genel bahaneye bakar. Öyleyse Mısır ve Tunus devrimlerinin bizlere gösterdiği gibi, emperyalist kapitalist sistemin sıçramalı çöküşüne denk olarak devrimlerde sıçramalı bir gelişim seyri izliyor.

Ama biz yaşanan her deneyimden dersler çıkarmalıyız. Türkiye ve Kürdistan'da bir devrim için koşullar uygun ve uzun süredir devam eden iç savaş devrimci durumu olgunlaştırıyor. Türkiye tekelci kapitalizmi yaşamış olduğu ekonomik ve politik krizden bir çıkış yolu bulamıyor. Çünkü sorun kapitalist sistemin yöneticilerinde değil, kapitalist sistemin kendisindedir. Emekçilerin yaşadığı sorunların da, gençliğin geleceksizlik sorunu da, Kürt halkının özgürlüğü sorunu da Türkiye tekelci kapitalizminin ve faşist devletin yıkılması ile çözülebilir. Bu ise proletaryanın ve diğer ezilen kesimlerin burjuvaziyle kanlı kavgalı bir savaşa girmesi ile mümkün.

Çünkü burjuvazi ve proletarya arasında geçen savaş, diğer savaşlar gibi bir savaştır. Mısır'da, Tunus'ta ve diğer yerlerde yaşanan ayaklanmalara bir bakın, meydanlar işgal ediliyor, köprüler ele geçiriliyor, karşılıklı olarak ölenler, yaralananlar oluyor, silahlar konuşuyor vs. Bunu şu yüzden söylüyoruz, burjuvaziye karşı yürütülen savaş, ancak savaş organlarıyla başarıya ulaşabilir. Bu konuda kim daha hazırlıklı ve örgütlü ise savaşı o kazanır.

Yaşanan ayaklanmaları proletaryanın ve sosyalizmin çıkarları doğrultusunda

da yönlendirmek, bizlerin geniş kitleler içerisinde güçlü bağlarımızın olup olmasına bağlıdır. O nedenle dikkatlerimizi komite-konsej örgütlenmesine yönlendirmeliyiz. Komite-konsej örgütlenmesi devrimci bir örgütlenmedir ve günlük çıkarlar mücadelesine feda edilemez. Komite-konsejler devrim dönemlerinde ortaya çıkan ve halkın en hızlı yan yana gelebildiği ve örgütlendiği araçlardır. Örneğin Mısır'da halk, polis güçlerinin sivil kıyafetlerle kendilerine, dükkanlara ve bazı tarihi yerlere zarar vermesini önlemek için "Halk Güvenlik Komiteleri"ni oluşturmuştu.

Devrimci gençliğimiz, dikkatlerimizi yükselen devrim mücadelesinin daha ileriye taşımak için komite-konsej örgütlenmesine ağırlık vermeliyiz. Gençlik hareketinin enerjik, militan yanı düşünülüğünde bunlar daha da gerekli örgütlenmelerdir. Bu örgütlenmelerin şimdiden hazır olması muazzam önemdedir. Yarın ki kavgalara hazır olmak zaferimizin garantisidir. Çünkü bugünün savaş organları olan komite-konsejler yarının iktidar organları olacaktır. Üstelik devrimci süreçlerin hızına yetişebilmek, müdahale edebilmek için devrimci uyanıklığın yanı sıra komite-konsej örgütlenmeleri de gereklidir.

En az bunun kadar önemli olan bir şey daha var. Devrimci araçları reformizmin amaçlarına kurban etmemek. Bu yüzden reformizme karşı mücadeleyi bir an bile aksatmamalıyız. Çünkü devrim dönemlerinde reformizme karşı mücadeleyi küçümsemek kadar tehlikeli bir şey

yoktur. Reformizm burjuvazinin politik manevralarına alan açar, işçi ve emekçiler üzerinde, gençlik üzerinde burjuvazinin etkisini yayar.

Tunus ve Mısır devrimlerinde görüldü. Zincirleri kıran emekçilerin düzen sınırlarını aşmasını diye, emperyalist merkezler göstericilerin haklı talepleri olduğunu ama şiddete başvurmalarının yanlış olduğunu ifade ettiler. "Şiddetten" kast edilen kitlelerin devrimci eylemleridir. Böylesi anlarda reformizm emperyalistlerin en yakın işbirlikçileri olur. Bu nedenle gençliğin bilincinin reformizm zehri ile bulandırılmasına izin vermemeliyiz.

Gençliğin devrimlerde oynadığı rolün öneminden bahsetmeye gerek yok. Bu bizzat yaşanan devrimlerde daha açık görülüyor. Genç Leninistler liselerde, üniversitelerde, fabrikalarda, atölyelerde gençliğin komite ve konsey örgütlenmesine yönlendirmeli ve her komitede devrimci iktidarın bir organını kurduğumuzu bilmeliyiz. Bu bilinçle hareket etmeliyiz. Çünkü devrimci mücadele devrimci araçlarla gelişir.

Mücadele sertleşiyor! İç savaş çok daha geniş boyutlarda ve şiddetli yaşanıyor! Güzel günler çok uzakta değil! Devrimci gençliğimiz, şimdi o güzel günleri kazanma cesaretini gösterme zamanı. Şimdi her yerde devrimci eylemleri ve mücadele bayrağını en yükseğe çıkarma zamanı! Çünkü devrim uzak geleceğimizin bir sorunu değil. Çünkü devrim emekçilerin, gençliğin en yakıcı ihtiyacıdır.

ZİNDANLAR YIKILSIN! TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!

20 Ocak 2011 günü, Demetevler Parkı'nda yürürken 4 üniversite öğrencisi gözaltına alınmış ve ertesi gün 1 üniversite öğrencisi daha bu gözaltılara eklenmişti. Süren soruşturma sonrası bu 5 üniversite öğrencisi 23 Ocak 2011 günü tutuklanarak Sincan F tipi Cezaevi'ne gönderilmişlerdi. Devletin elinde hiçbir delil olmamasına rağmen, gözaltına aldığı bu öğrencileri "terör örgütü üyesi olmak" ve "terör örgütü propagandası yapmak" suçlamasıyla tutuklamış ve ertesi günlerde tüm burjuva medyaya bu olay tamamen çarpıtılarak TEM ekiplerince servis edilmişti. Medya'da tutuklanan öğrencilerin "terörist vb." olarak nitelendirilmesi, olayın ne kadar çarpıtıldığının bir başka göstergesiydi. Bu olayların ardından Mücadele Birliği Platformu, BDP, DHF, Partizan bir basın toplantısı düzenledi. Bu toplantı 31 Ocak günü, saat 12:30'da İHD Ankara Şube'de düzenlendi. Toplantıya, tutuklanan öğrencilerden Yusufcan Yıldırım'ın ailesi ve Ali Haydar Yıldız'ın ailesinin yanı sıra; Ankara Düşünceye Özgürlük Girişimi, Alinteri, 78'liler Girişimi, Mart Kültür, Sanat ve Düşünce Derneği, Fikret Başkaya, Temel Demirel, İHD Ankara şube ve ÇHD destek verdi. Basın toplantısında şu metin okundu:

"BASINA VE KAMUOYUNA":

Egemen sınıfların işçi, emekçi, gençlik ve yoksul halklarımız üzerindeki faşist saldırıları devam ediyor. Dünyada ve bu topraklarda gençliğin devrimci eylemlerindeki yükseliş; egemen sınıfların baskı, zor, sindirme ve karalama politikalarıyla alt edilmeye çalışılıyor. Bu saldırılar tek başına askeri zora dayandırılarak devam ettirilmiyor, farklı birçok yöntemlerle topyekün sürdürülüyor. Bunlardan en önemlisi ise burjuva medya aracılığıyla devrimcilere yönelik gerçekleştirilen kara propaganda yöntemleridir.

20 Ocak Perşembe günü, Anka-

ra'da 4 üniversite öğrencisi parkta yürürlerken gözaltına alındılar. Öğrencilerin evlerinde ve yurtlarında gerçekleştirilen aramalarda bulunan ve kitapçılarda serbestçe satılan kitap, gazete ve dergiler polis tarafından "yasak yayın" ilan edildi. Öğrencilerin akşam saatlerinde aynı parkta bulunmasını "örgüt üyeliği" ve "örgüt propagandası" olarak gören polis, haki renklerdeki şal, kaban ve parkaları da suç delili olarak göstermekten çekinmedi. Bunun ardından bir üniversite öğrencisi daha gözaltına alındı ve devlet bilindik tezgahını kurdu. Beş öğrenci "Aynı anda PKK, DHKP-C, TKEP-L ve MKP'ye üye olmak" şüphesiyle tutuklanarak Sincan F Tipi Hapishanesi'ne gönderildi.

5 öğrencinin tutuklanması 25 Ocak günü televizyonların haber bültenlerinde ve 26 Ocak'ta da günlük burjuva gazeteler ile internet ortamında spot başlıklarla son dakika haberleri olarak duyuruldu. Ankara'da 5 öğrencinin gözaltına alınarak tutuklanması; İstanbul'daki cemevini yakanlar ile bağlantılar kurma becerisi de yapılan linçin bir başka çarpıtması olarak boy gösterdi.

Polisin kendisine verdiği görüntülerle çarpıtma bilgileri birleştirip iyice şişirerek topluma servis eden burjuva medya, gerçekleştirilen sistematik saldırıda üzerine düşen rolü son derece iyi bir şekilde oynamıştır. Şöyle ki "Bölücü örgütler ve yasadışı sol örgüt-

ler ortak eylem hazırlığındayken yakalandı", "Bölücü örgütler kaos için birleşmiş", "Cemevini yakanlar ile bağlantıları çıktı", "Türk-Kürt çatışması için bir araya gelmişler", "Üniversiteleri kana bulayacaklardı" başlıklarıyla duyurulan haberler, "yapılan baskınlarda çok sayıda delici, kesici alet ve silah ele geçirildi" gibi beyanlarla ve arşivlerinden çıkarttıkları silah görüntüleri eşliğinde sunuldu.

Kendi çürümüş düzenlerinin yasalarına göre dahi suç sayılamayacak şeyleri "suç" olarak gösterenlerin medyası, yaptığı haberlerle daha iddianameler bile hazırlanamamışken tutuklanan öğrencileri "terör örgütü üyesi" ve "elikanlı teröristler" olarak niteleyerek açıkça suç işlemişlerdir.

Örneğin Zaman Gazetesinin 26 Ocak 2011 tarihli haberi burjuva medyanın iğrenç saldırısının en tipik örneğini oluşturmuştur. Burada da polisten aldıkları bilgileri aynen yayınlayan Zaman Gazetesi, toplumun belli bir kesimini devrimci, demokrat, yurtsever öğrencilere yönelik kışkırtmış ve korku salmaya çalışmıştır. "Bölücü ve sol Terör örgütlerinin üniversitelerde karşı grupları provoke edip kaos ortamı oluşturmak amacıyla işbirliğine gittiği ortaya çıktı." gibi haberlerle burjuva medyanın borazanlığını yapmıştır. Ama burjuva medyanın bu saldırıları halkın yüreğinde yer eden devrimci, demokrat, yurtsever öğrencileri silmeye yetmeyecektir.

Başbakan'ın Erzurum'da ÖTK başkanlarıyla yaptığı toplantıları protesto eden öğrencileri hedef alarak sarf ettiği "sokakta protesto edenlerle Ankara'da tutuklanan teröristler aynı amacı taşımaktadır" açıklaması da bir kez daha göstermiştir ki "demokrasi" söylemlerini ağzından düşürmeyen devlet ve Başbakan, asılsız iddialarla tutuklanan öğrencileri hedef haline getirmek istemektedirler.

Bizler bu beş öğrencinin cezaevine neden gönderildiklerinin farkındayız. Dolmabahçe'deki polis saldırısından sonra artarak devam eden gençlik eylemlerinin önünü almaya çalışan faşist devlet, Siyasal Bilgiler Fakültesi'nde, ODTÜ'de, Beyazıt'ta, YÖK önündeki eylemliliklerde, sokaklarda ve diğer birçok üniversitede gerçekleşen olaylardan açıkça korktuğunu böyle pervasızca saldıranak göstermiştir.

Öyle ki burjuva medyada bile "Yeni bir 68 kuşağı mı geliyor?" sorusunun haftalarca tartışıldığı bir dönemde, Avrupa'da ve Ortadoğu'da egemenleri a-

laşığı etmek için sokaklara dökülenleri de görüp kendisi için tehlikeyi fark eden faşist devlet, hareketin önünü kesebilmek amacıyla her zaman yaptığı gibi bugün de terör yöntemlerine başvurmaktadır.

Her zaman için gençlik yeni bir yaşamın mücadelesine öncülük etmiştir. Aynı zamanda bu mücadelenin esas kaldıracı olmuştur. Bu yüzden gençliğe yönelik bu saldırılarla, onları hapishanelerine atarak korku salmaya, sindirmeye çalışmaktadır.

Egemenler, kendi medyaları aracılığıyla iftira ve karalama kampanyalarını kullanarak gerçekleştirdikleri faşist baskıların meşruluğuna dair toplumun en geniş kesimlerini inandırmak istedikleri için böylesine kirli yöntemlere başvuruyorlar.

Asılsız iddialarla suçlanan öğrencileri terörist olarak yaftaladıkları haberlerinin sonuna "Konuyla ilgili yeni operasyon dalgaları bekleniyor" ibaresinin eklenmesi boşuna değildir. Bu alçakça provakasyona dur denmezse,

daha iyi bir yaşam için mücadele eden birçok gencin faşist baskı politikalarından kendilerine düşen payı kısa bir süre içerisinde alması barizdir.

Devlet, toplumun geniş kesimlerini ikna etmeye çalışarak gerçekleştireceği yeni operasyonların psikolojik ön hazırlığını yapmaktadır. Bu bilinçli komplolara karşı basın emekçilerini, devrimci, yurtsever güçleri; demokratları, sendikaları, aydınları, akademisyenleri, kitle örgütlerini, siyasi partileri devlet ve medya eliyle gerçekleştirilen linç saldırılarına karşı duyarlı olmaya ve asılsız iddialarla tutuklanan öğrencileri sahiplenmeye çağırıyoruz.

Tutuklanan üniversite öğrencileri derhal serbest bırakılsın!"

Basın metninin okunmasının ardından, aileler, aydınlar ve destekçiler duygu ve düşüncelerini aktardı. Bu konuşmaların ardından basın toplantısı "Tüm devrimci tutsaklarla dayanışma" çağrısıyla sona erdi.

Ankara/Mücadele Birliği Platformu

"Nazım Hikmet Vatan Hainliğine Devam Ediyor Hala"

12 Ocak Çarşamba günü Bergama Ege Üniversitesi'nde Nazım Hikmet anma etkinliği düzenlendi. Tasarım ve Sanat Topluluğu'nda tekstil okuyan gençlerin düzenlemiş olduğu etkinlikte Ayışığı Tiyatro İşçileri Topluluğu olarak yer aldık. Yaklaşık 100 kişinin katıldığı etkinliğin açılışı Genco Erkal, Fazıl Say ve Senfoni Orkestrası ile hazırlanmış olan "Nazım Hikmet Vatan Hainliğine Devam Ediyor Hala" adlı video gösterimiyle oldu. Ardından açılış konuşması yapıldı.

Daha sonra Nazım Hikmet'in şiirleri ile program devam etti ve bu şiir okumalarının arasında da Ayışığı Tiyatro İşçileri Atölyesi'nin Nazım Hikmet'in şiirlerinden derlenen oyunları sergilendi. Tasarım ve Sanat Topluluğundaki öğrencileri, ilk defa böyle bir etkinlik düzenledikleri için olsa gerek, heyecan ve coşkuları görülmeye değerdi. Tabii böyle bir etkinlik sadece onlar için değil Bergama Ege Üniversitesi için de bir ilkti. Tamamen kendi emekleri ile oluşturdukları etkinlik okunan Vasiyet şiirinin ardından Haziran'da Ölmek Zor türküsü ile bitirildi. 15 Ocak cumartesi günü de Bergama'daki Liseli gençlerin düzenlemiş olduğu Nazım Hikmet ve Rosa Lüksemburg anma etkinliğinde de yer aldık. Etkinlik Eğitim-Sen'de Nazım Hikmet'i anlatan video gösterimi ile başladı. Ve aralarda Nazım'ın şiirleri okundu. Bizler de aynı oyunumuzla etkinliğe katkı sunduk. Rosa Lüksemburg ile ilgili film gösteriminin ardından etkinlik sona erdi.

Ayışığı Tiyatro İşçileri Atölyesi

Antep'teki İşçi, Emel

Ankara'da Tutuklanan

Merhaba
Merhaba Devrimci öğrenci arkadaşlar. Antep Devrimci işçileri olarak belirtiyoruz ki kapitalizme karşı verdiğiniz mücadele sermaye sınıfına derin bir korku salıyor. Bu nedendir ki çöküş aşamasında olan kapitalizm, çöküşünü yavaşlatabilmek için genelde ezilen halklara özeldir ise devrimci öğrencilere ve işçilere saldırıyor. Bu saldırılar bizlerin özgürlük özlemlerimizin önüne geçemeyecektir. Bizler işçiler olarak sizin yanınızda olduğumuzu, yalnız olmadığımızı dile getiriyoruz. Yalnız değilsiniz!

DİK'li İşçi

Merhaba Yoldaşlar
Yaşadığımız topraklarda zaferin işçi ve öğrenci gençliğin bitmez tükenmez enerjisiyle, ödediği bedellerle geleceğini biliyoruz. Bizler devrimci gençler bir giden bin gelen kültürden gelmekteyiz. Bizleri hiçbir baskının hiçbir engelin durduramayacağını ve yüreğimizle, bilincimizle her an yanınızda olduğumuzu belirtiyor, mücadeleyi daha da yükseltmek için her şeyi yapacağımıza Antep'teki işçiler olarak söz veriyoruz.

Antep DİK

Merhaba Arkadaşlar;
Ben Antep'ten DÖB'lü bir öğrenciyim. Sizi hiç görmedim fakat düşüncelerimiz, yaşadığımız duygular aynı. Hep birlikte hareket etmesek

de yüreklerimiz bir ve hep bir olarak kalacak. Her zaman birbirimizin yanında olacağız. Sürekli dayanışma içerisindeyiz. Ve böyle olmaya devam edeceğiz. Ben buna tüm yüreğimle inanıyorum.

Antep'ten DÖB'lü Bir Öğrenci Arkadaşlar,
Öncelikle sizin kesinlikle yalnız olmadığınızı göstermek ve keyfi uygulamaları kınamak amacıyla protestolarımızı sürdürüyoruz. Ve bu uygulamalarla bizi daha çok yüreklendirdiklerinin farkında olmasalar da sizin bu gerçeği gördüğünüzü biliyoruz. Eğer bu tutumu devam ettirirlerse neler olacağını düşündürmek görevimiz. Son olarak kendinizi asla yalnız hissetmemenizi, bizim birbirimizi hiç tanımasak da bir bütün olduğumuzu belirtiyorum. Sevgilerimle...

Antepli Yoldaş....

Arkadaşlar
Bu ülkede imrendiğim iki tip karakter var... Birisi "kahraman" diğeri de "uğraşan" ve benim gözümde siz de bir uğraşan ve kahramansınız. Size bu yönden teşekkür ediyorum. Çünkü bu iki karakterin birleşeceğini sizinle birlikte anladım. Oysa ki bir insanın kahraman olabilmesi için önce uğraşan olması lazım. Bize yanlışlıkları dikta eden sisteme önemli bir ders verdiğinizizi düşünüyorum. Her zaman yanınızdayız.

Antep'ten Bir Arkadaş

Arkadaşlar,
Bu yolda yalnız değilsiniz. Biz de her zaman sizinle beraberiz. Öncelikle yaptığınız her şey için teşekkür ediyorum. Devrimin yolcusuyuz ve sizinle yürümeye devam edeceğiz. Biz hep buradayız. Sizin yanınızdayız.

DÖB'lü Öğrenci

Merhaba Arkadaş,
Antep'ten bir arkadaş olarak sana ve amaç paylaşımı yaptığın arkadaşlarına uygulanan bu baskıyı içten bir şekilde kınıyorum. Bu konudaki kararlılığınızı kutlar; bu güzel şehirden, bu emekçi halktan ve bilinçli öğrencilerden sana selamlarımı iletirim. Özgürlüğü amaçlayanlar, dört duvar içinde de özgürdür.

Antep'ten DÖB'lü Bir Öğrenci

Emekçi ve Öğrencilerden

Öğrencilere Mesaj Var!

Merhaba Sevgili Hevaller,
Can hevaller nasılsınız? Bizler sizlerin verdiği mücadele inancıyla çok iyiyiz. Can hevaller bugün Antep'te sizlerin ve öğrencilerin yanında olduğumuzu bildiren bir basın açıklaması gerçekleştirdik. Ve sizlerle bizlerin yürütmüş olduğumuz mücadelenin ve birbirimizi sahiplenmemizin karşılığını nasıl da korku içinde

bıraktığını gördük. Aramızda 14 yaşında bile hevallerimiz vardı. Can hevaller birlikte inançlarımızla birlikte olmanın mutluluğunu yaşıyorum. Hevaller biliyoruz kısa oldu ama bizler de sizlerden mektup bekliyoruz. Can hevaller duyduğum inanç ve mutlulukla sizleri seviyoruz ve DAİMA diyoruz.

DÖB'lü Öğrenci

Merhaba
Tutuklamalara ses çıkarmak, sömürüye karşı ayaklanmak insanlığın

getirdiği bir görevdir. Ben en içten devrimci duygularımdan önce insanlığımı ele alarak bugün size yapılanların bir gün benim de başıma geleceğini düşünerek sizi destekliyorum.

Antep'ten DÖB'lü Bir Öğrenci

Merhaba

Arkadaşlar, öncelikle size yalnız olmadığınızı söylemek isterim. Böyle gerici insanlar sizleri tutuklayarak diğer yoldaşları korkutmaya ve bu düşüncelerden geri çekmeye çalışmışlardır. Ama hata yapmışlardır. Sizin gibi yoldaşların tutuklandığını görmek bizi daha da kararlı hale getirmiştir. Neyse, ben size yalnız olmadığınızı hissettirmek istedim. Hiçbir zaman yalnız kalmayacaksınız...

DÖB'lü Öğrenci

Sevgili Heval,

Antep'ten Devrimci Emekçi Komiteleri'nden bir emekçiyim. Aynı duyguları paylaşmanın mutluluğunu yaşıyorum... Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur! Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük!

DEK

Merhaba Yoldaşlar...

Biz bir emekçi ve bir öğrenci olarak sizlere selamımızı ulaştırmak istedik. Öğrencilere yapılan tutuklamalara karşı bugün Antep'te sizlere sesimizi duyurmak için bir basın a-

çıklaması yapıldı. Daha sonra sizlere kart yollamak istedik. Son süreçte yaşanan baskı ve tutuklamalar sermaye sınıfının bir çıkış yolu olmadığını açık bir göstergesidir. Sanmayın ki yalnız kaldınız. Biz bir bütünüz ve bütünleşmeye devam edeceğiz. Yüreğimiz her zaman birlikte...

ZAFERE KADAR, DAİMA!

Merhaba Arkadaşlar...

Nasılsınız? Sizi belki hiç görmedik ama sizlerin sürdürdüğü kavganın arkasından geliyoruz. Bunu bilmenizi isteriz. Ve sizin, bizim, hepimizin kavga ruhunu aktardık, aktarıyoruz ve daha da aktaracağız. Sizler topraktan çıkmış, Güneş'e bakan fidanlar, bizler arkanızdan gelenler, aynı saflarda yer alan çiçekleriz.. Sistemin çıkmazlığını, emeğin gerçek gücünü herkese anlatacağız. Aynı saflarda olacağız. SÖZ!!!

Topraktan Yeni Çıkmış
Berfin Çiçeği

Merhaba Arkadaş,

Antep'ten bir arkadaş olarak sana ve amaç paylaşımı yaptığın arkadaşlarına uygulanan bu baskıyı içten bir şekilde kınıyorum. Bu konudaki kararlılığımızı kutlar; bu güzel şehirden, bu emekçi halktan ve bilinçli öğrencilerden sana selamlarımı iletirim. Özgürlüğü amaçlayanlar, dört duvar içinde de özgürdür.

Antep'ten DÖB'lü Bir Öğrenci

ANKARADA ÖĞRENCİLER EYLEMDE

Bugün, 27 Ocak günü Ankara yine öğrenci eylemine ve yine çatışmalara sahne oldu. Erzurum'da başbakanın 40 ÖTK temsilcisiyle görüşmesini protesto eden öğrenciler, birçok ilde eylem yaptılar. Erzurum ve Erzurum yolunda, İstanbul'da ve Ankara'da yapılan eylemlerin Ankara ayağı şöyle gelişti;

Genç-SEN, Kaldıraç, Ekim Gençliği ve Devrimci Proleter Gençlik'in örgütlediği eyleme DÖB, YDG, Kızıl Hareket, Tüm-İGD ve Dev-Lis de destek verdi.

Eylem saat 12:00'de YKM önünde başladı. Yaklaşık üç buçuk saat boyunca Erzurum'dan haber bekleyen kitle, Erzurum'a giden otobüsün yaklaşık on kere durdurulduğundan bahsetti.

3,5 saatin sonunda, polisle yapılan pazarlıklar sonuçsuz kaldı. Kitle Başbakanlık önüne gitmek istiyor, polisler izin vermiyordu. Yapılan yoğun tartışmaların ardından çatışma başladı. İlk başta barikata yüklenen kitleye, polis biber gazıyla müdahale etti. Bunun üzerine Başbakanlık istikametinden geri çekilen öğrenciler, GMK Bulvarı, Kızılay Meydanı girişini trafiğe kapattı, çatışma hala devam ediyordu. İzmir Caddesi'ne çekilen kitle, Necatibey Caddesi, Straz-

burg Caddesi, Abdi İpekçi Parkı, Kurtuluş Parkı istikametinden Cebeci'ye çekildi ve kitle burada dağıldı. Ama gerginlik sürüyordu.

Çatışmanın neticesi 8 gözaltı ve yaralı polisler, öğrenciler... Gözaltına alınan 8 kişinin adları şöyle; Çağla Eroğlu, Etkin Şimşek, Berivan Gizem Şen, Berfin Ağtaş ve Cem Işık (Çocuk Şube Müdürlüğü) Tuba Tavlı, Zennure Kocaaslan ve Ebru Atalak (Çankaya Emniyet Müdürlüğü). Kitle dağılmıştı ama akşam saat 18:00'de Sakarya Caddesi'nde toplanmak üzere.

Saat 18:00'de Sakarya Caddesi'nde toplanan kitle, İnkılap Sokak istikametinden, Ankara'da basın açıklamalarının merkezi olan Yüksel Caddesi'ne yürümek istiyordu. Ama İnkılap Sokak, onlarca çevik kuvvet ekibiyle kapatılmış, TOMA'lar yerleştirilmişti. Bunun üzerine eylem komitesi kararını aldı ve Sakarya Caddesi'ne basın açıklaması yapma kararı aldı. Kitlenin dört yanı çevik kuvvetle sarılmıştı. Kitle basın açıklamasını yaptı ve açıklamanın ardından dağıldılar.

Ankara/Devrimci Öğrenci Birliği

TABAKTAKİ YEMEK

2010-2011 eğitim yılının ikinci dönemine girmek üzereyiz. Bu dönem de geçen dönemlerde olduğu gibi kapitalist sistem iğrenç bir tada sahip olan yemeğini önümüze sundu. Eğitime aç olan biz öğrenciler, o yemeği istemeyerek yiyoruz. O yemeğin boğazımızda kalmaması için yanında içecek almamız gerekiyor ki bu da bize biraz pahalıya patlıyor. Her yer büfe yani dersanelerle dolu. (Onlar da nereden para kazanacaklarını biliyorlar hani..) Ama şu bir gerçek ki; ülkede lise sayısından çok dersane var. Sistem öyle bir hale geldi ki, dersaneye gitmek zorunlu oldu. Öğretmenler devlet kitapları

yetersiz diye kaynak kitaplar aldırarak konuları onlardan işliyorlar.(Tabi bize devletin verdiği kitaplar da sıraların altında, kitaplığın sıkışık bir bölümünde veya çöplerde geziyor ki o kitapların yapımı için kesilen ağaçlar her ders dile getirilir. Sanki ağaçları biz kesip bu gereksiz kitapları biz basıyormuşuz gibi..) Kaynak kitap parası, dersane parası, otobüs parası, yemek parası.. Bunlar listenin başında olan ihtiyaçlar. Bize verilmeye çalışılan eğitimin bilimsel olmadığı da bir kesinlik.. Ama okulda bu durumu tartışmalı ve gerçeği anlatmalıyız, verilen eğitimin bilimsel olmadığını diğer öğrenci arkadaşlarımızı

za anlatmalıyız. Hep birlikte birlik olup harekete geçmeliyiz. Artık öğrenciler devrim istediklerini, sorunların kökten çözümünün ancak bu şekilde mümkün olduğunu, sosyalizm mücadelesinde işçi sınıfının yanında olduğunu başkalarına da duyurmalı. Varlığımızı hissettirmeliyiz. Bozuk düzende sağlam çark olmadığını anlatmalıyız.

Politik Özgürlük Kazanılmadan Akademik Özgürlük Kazanılamaz!

Antep'ten DÖB'lü Bir Öğrenci

BAŞKALDIRIYORUZ!

Panzerleriyle, iki bin küsür kişilik kolluk kuvvetiyle, gaz bombaları ve 24 tonluk tazyikli suları ile gelmişlerdi. ODTÜ'nün A-1 kapısını barikatla kapatmışlar ve "izin yok, dağılın" demekteydiler. Kampus içerisinde Hazırlık E Binası önünde toplanan öğrenciler sloganlarla yürüyerek polis barikatının önüne vardı.

"Başkaldırıyoruz!", "Sömürü sisteminize, eğitime, yalanlarınıza, saldırılarınıza karşı başkaldırıyoruz!", "Yaşasın Devrim" diyenler, "Kapitalist Sömürüye Son" diyenler, "Sermaye Defol" diyenler başkaldırıyorlar.

Hacettepe'den, Ankara Üniversitesi'nden gelen öğrenciler barikat karşısında sloganlarla bekleyen öğrenci kitlesi ile buluşuyorlar. DÖB, DPG, Kaldıraç, YDG, Kızıl Hareket, "Özgürlük Ellerimizde, Güç Örgütlülüğümüzde" ortak pankartı ile eylemde ki yerini alıyorlar. Artık beklemeye gerek yok. Barikata yükleniliyor. Kontra-plaklardan yapılan kalkanlar saldırıya karşı savunma aracı. Devam eden "dağılın" uyarılarına taşlarla ilk cevap veriliyor polise.

Tazyikli su saldırısı başladı. Yoğun ve şiddetli sıkılan gazlı sularla kitle dağıtılmaya çalışılıyor. Ama bu kolay değil. Kitle, üzerine yürümeye devam ediyor barikatın. Geçici dağılmalar ve önde çarpışanların arkaya yönelik toparlanma uyarıları; "dağılmıyoruz yoldaşlar, öne!

"Güç örgütlülüğümüzde" pankartı en önde. Şiddetli su pankartın arkasında ki devrimcileri dağıtmayı amaçlıyor. Sıradan bir bez parçası değil pankart. Karşı tarafta biliyor bunu. Önde tutulan pankart "buradayız" diyor polise. İrade öne çıkıyor. Pankart düşmüyor. Pankartı tutanlardan düşenler oluyor, pankart düşmüyor! Gaz bombaları da kar yetmiyor. Pankartın bir ucunu tutan bir devrimci ayağından vurularak düşüyor. Evet, bir savaş bu! Burjuva medyanın dilinde "ODTÜ'de bir meydan savaşı..." Barikatın üzerine yürüyenler için ise bir sınıf savaşı... Bilince ve yüreğe

dayanan bir savaş! Pankart bırakılmıyor!..

Faşist CHP'nin "kadrolu eylemci-si", milletvekili Çetin Soysal eylemden yararlanmak üzere kameralarla birlikte boy gösteriyor. TEKEL eyleminin politik etkisinden yararlanmaya çalışan ve bugün TEKEL işçilerinden kaçan Soysal, güya öğrencilerin yanında(!) Öğrencilerin müdahalesi, yapılan teşhir ve Soysal arkasına bakmadan uzaklaşıyor.

24 ton suyu harcıyor kolluk kuvvetleri. "Ankara'da neden su sorunu olduğu belli" diyor eylemciler. "Savaşta en ciddi iş gülmek"ti di mi Moskova önlerinde çarpışanlar için. Ciddi bir güllüş vakti o zaman.

Uzun bir süredir kesintisizce çatışan kitlenin çoğunluğu kapıya 200-300 metre uzaklıkta toplanıyor. Ön kısımda halen çatışanlar var. Eylem komitesi burada duyurusunu yapıyor. Bugün sal-

dırı tehditlerine karşılık büyük bir irade gösterildiği, geri adım atılmadığı vurgulanıyor. "Gençliğin başkaldırışı gösterilmiştir" deniliyor. Eylemin sonlandırıldığı, fakat kitlenin toparlanması ile bölümlerin ve dersliklerin gezileceği ve burada öğrencilere çekilecek ajitasyonlarla bugünün anlatılacağı açıklanıyor.

Kitle toparlanıyor. Bölümlere doğru yürüyüş başlıyor. Hazırlık ve Fizik Binalarına giriliyor. Yüzlerce öğrenci dersliklerin önünden sloganlarla geçiyor. Dersler bölünüyor, marşlar söyleniyor...

Son durak Kütüphane önü... Burada yapılan konuşma ile eylem sonlandırılıyor. Mücadeleyi büyütme çağrısı yapılıyor. Ertesi gün yapılacak olan foruma çağrı ile kitle dağılıyor.

Ankara/DÖB

YÖK ÖNÜNDE ÇATIŞMA

Abdullah Gül'ün önceki hafta Cumhurbaşkanlığı Köşkü'nde öğrenci temsilcileriyle görüşmesinin ardından 19 Ocak Çarşamba Günü de YÖK başkanı Yusuf Ziya Özcan'ın YÖK binasında öğrenci temsilcileriyle görüşmesi vardı.

Toplantıya yüzbinlerce liralık araçlarıyla giden “Öğrenci Temsilcileri” YÖK başkanıyla görüşürken, YÖK binasının önünde ise devrimci demokrat öğrenciler toplanmaya başladı. Sabah saatlerinde ilk olarak Öğrenci Kolektifleri polis müdahalesine maruz kaldı, 2 öğrenci gözaltına alındı. Daha sonra DPG, Ekim Gençliği, Halkın Takımı, Kaldıraç, Kızıl Hareket, Tüm-İGD ve YDG “Sahte Demokrasinize Başkaldırıyoruz; Söz, Yetki, Karar İstiyoruz” yazan imzalı pankartlarıyla YÖK binasının önüne geldi. DÖB'lü öğrenciler de bu kitleyle beraber eyleme katıldılar. Polisle yapılan birtakım konuşmaların ardından 2 öğrenci görüşmek üzere içeri alındı. Çok zaman geçmeden geri dönen öğrenciler sadece polis amirleriyle görüştüklerini, içeri alınmadıklarını söylediler.

Daha sonra “Üniversiteler Bizimdir Ucube Olan Sizin YÖK'ünüzdür!”

pankartıyla TKP, Emek Gençliği, Gençlik Muhalafeti ve Genç-Sen'e bağlı öğrenciler eylem yapılan ve polis tarafından TOMA'larla, panzerlerle kapatılan yolun yan şeridinden doğru sloganlarla yürüdüler. Bu kitle ise diğer eylem grubunun yan tarafında durdu.

Bir süre sonra içinde DÖB'lülerin de bulunduğu kitle polisin üzerine yüklendi ve çatışma başladı. Panzerlerden gazlı ve boyalı su sıkılan çevik kuvvet devrimci öğrencileri dağıtmaya çalıştı. Öğrenciler ise tazyikli suya karşı pankartlarını ve bayraklarını açıp polisin üzerine yürüdüler. Atılan gaz bombalarının polise geri fırlatılmasıyla

çok sayıda polis gazdan etkilenerek fenalık geçirdi. Tekrar tekrar polisin üzerine yüklenen kitle taşlarla ve bayrak sopalarıyla polis barikatını zorladı. İki şeritli yolun bir şeridinde bunlar yaşanırken, hemen birkaç metre sağ tarafta bekleyen TKP, Emek Gençliği ve Gençlik Muhalafeti'nden öğrenciler saldırıyı baştan sona sadece izlemekle yetindiler. Reformizmin, düzenle kavgadan kaçmanın kanıtı bundan daha iyi gösterilemezdi. Bununla birlikte eylemi birlikte örgütledikleri Genç-Sen ise devrimci öğrencilere destek verdi.

Çatışma devam ederken çatışan öğrenciler yan tarafta bekleyen öğrencileri teşhir ettiler ve sözlü başlayan tartışma bir ara fiili kavgaya döndü. Polise göstermedikleri tavrı çatışan kitleye gösteren sözde “devrimciler” ise bu olaydan hemen sonra eylem alanını terk ettiler.

Yaklaşık yarım saat daha süren çatışma sonrasında kitle ağır ağır geriye çekilerek bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Yaralanan ve fenalık geçiren birçok öğrenci ambulanslarla hastaneye kaldırıldı.

ÇUKUROVA'DAN ODTÜ'YE DESTEK

“Başkaldırıyoruz! Sömürü sisteminize, eğitiminize, yalanlarınıza, saldırılarınıza karşı başkaldırıyoruz!”, “Yaşasın devrim” diyenler “Kapitalist sömürüye son” diyenler, “Sermaye Defol” diyenler başkaldırıyorlar.

Geçtiğimiz günlerde AKP binasına yürümek isteyen ODTÜ öğrencilerine polisin saldırması, tazyikli su ve gazlarla kitlenin dağıtılmaya çalışılması, yoğun ve şiddetli bir çatışmanın yaşanması sermaye sınıfının devrimci öğrencilere karşı yaptığı sindirme, püskürtme çalışmalarından vazgeçmeyeceğini bir kez daha gözler önüne serdi.

Bizler de Çukurova Üniversite Öğ-

rencileri olarak ODTÜ'de yapılan saldırılara tepki olarak bir basın açıklaması yaptık. Basın açıklamasının örgütleyicileri DÖB, DGH ve Yeni Dünya Gençliği oldu. Basın açıklaması 7 Ocak'ta saat 16.00'da Kültür Sokağı önünde gerçekleşti. “Biz de başkaldırıyoruz! Ankara'daki Öğrenciler Yalnız Değildir” yazılı pankartın açılmasıyla basın açıklaması başladı. Basın metninde; “düşünen, araştıran, ülke ve dünya gündemi takip eden buna dâhil olan bir üniversite öğrencisi profilinden duyduğu rahatsızlıktan kaynaklı günden güne saldırganlaşan YÖK'ün karşısında öğrenci gençlik mücadeleyi yükselttikçe hâkim sınıfların korkuları da büyüyecektir. Eylül ayıyla birlikte yoğunlaşan saldırıların karşısında öğrenci gençliğin yükselttiği eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim talebi etrafında sınıfsız kenetlenmeli, mücadelemizi birlikteliğimizi kuvvetlen-

direrek büyütmeliyiz” ifadeleri yer aldı.

Basın açıklaması “Polis Defol Üniversiteler Bizimdir”, “Eşit Parasız Anadilde Eğitim”, “Baskılar Bizi Yıldırılmaz” sloganlarının atılmasıyla son buldu.

KAHROLSUN FAŞİZM
YAŞASIN MÜCADELEMİZ

Adana/Devrimci Öğrenci Birliği

TEKSTİL İŞÇİLERİ

Başından sonuna sömürü sistemi olan kapitalizm, hemen her sektörde işçileri alabildiğine sömürmekte ve baskı altına almaktadır. Bu sektörlerden biri de tekstil sektörüdür. Hem de sömürünün ve yozlaşmanın en yoğun yaşandığı alanlardandır.

Tekstil sektörü emek, yoğun bir sektör olduğundan genellikle genç nüfusun fazla olduğu bölgelerde ve emeğin ucuz olduğu yerlerde gelişmiştir. Türkiye’de genç nüfusun fazla ve emek gücünün ucuz olması nedeni ile tekstil gelişmiştir.

Türkiye’de tekstil sektöründe çalışan işçi sayısı 4.600 bindir. Kayıtlı işçi sayısı 600 bin, sendikaya bağlı işçi sayısı 50 bindir.

Tekstil de çalışma yaş aralığı 10–30 dur ve genellikle İstanbul, Bursa, Denizli, Adana, Gaziantep gibi sanayinin gelişmiş olduğu şehirlerde tekstil fabrikaları ve atölyeleri vardır. Tekstil işçiler günde 8–10–12 saat çalışmaktadır. Özellikle konfeksiyon atölyelerinde ve küçük fabrikalarda 12 saat ve hiçbir gü-

vencesi olmadan işçilerin emeği sömürülmektedir. Ayrıca bu iş yerlerinde genellikle kadın ve çocuk işçiler çalıştırılmaktadır. Konfeksiyon atölyeleri genellikle kırsal kesimlerde ve mahalle aralarında. Çalışma saatlerinin yüksek olması ve işin yorucu olması nedeni ile çalışan işçilerin sosyal bir aktivitesinin olmaması yanı sıra ailesine, arkadaşlarına bile vakit ayıramazlar. İş yerinde dinlenen arabesk müzik, işçileri yozlaştırdığı gibi sisteme olan öfkelerini bastırmaktadır. Dinmeyen öfke ise aileye ve sevdiği insanlara olan öfke olarak işçilerin içinde kalmaktadır.

Tüm işçi sınıfının olduğu gibi tekstil işçilerinin özgürlüğü de devrimle gelecek. Sendikal örgütlülüğün az olması ve küçük işletmelere sendikaların girememesi nedeni ile bu işyerlerinde işçiler birleşip komiteler kurmalı ve bu komitelerde örgütlenmelidir. Genç nüfusun yoğun çalıştığı bu alanda, komiteler tarzında örgütlenmek, sosyalizmi ve mücadeleyi genç işçiler arasında yaymak mümkündür. İşçiler komite ve konseylerde örgütlenerek, kapitalizme karşı mücadeleyi büyütebilir. Çünkü işçi sınıfının örgütlenmekten başka çıkar yolu yok. Hele ki tekstil sektörünün dayanılmaz çalışma koşulları, azgın sömürü işçileri daha fazla mücadeleye

itmektedir. Komite ve konseylerde örgütlenip; işçilerin, emekçilerin özgürce yaşayabileceği dünyayı kuralım.

*FABRİKALAR TARLALAR
SİYASİ İKTİDAR
HERŞEY EMEGİN OLACAK*

Bursa’dan bir Tekstil Mühendisi

“YAŞASIN UPS ZAFERİMİZ”

UPS kargo işçileri direnişlerinin 280. gününde kazandıkları zaferle eylemlerine son verdiler. UPS firmasının taleplerini kabul ettiği işçiler işe geri dönüşlerini ve sendika haklarını kazanmış olmalarını yaptıkları basın açıklaması ve etkinlikle kutladılar. 5 Şubat günü sendikaları TÜMTİS’ten Konak Sümerbank’a doğru yürüyen işçiler ve destekçileri UPS işçilerinin zaferini çektikleri halaylarla kutladılar. Eylem yerine gidildiğinde önce TÜMTİS başkanı Şükrü Günseli konuştu. Ardından İzmir’deki sendikalardan bazı sendikacılar söz aldı. Daha sonra halaylar çekildi. Eylem sırasında özellikle “Yaşasın UPS Zaferimiz” sloganı atılırken bunun dışında “Yaşasın sınıf dayanışması”, “UPS işçisi direnişin simgesi” sloganları atıldı. Eylem çekilen halayların ardından sona erdi.

İZMİR DÖB

SOSYALİZM İÇİN ÖRGÜTLENMEK

BİZ GENÇLİĞİN PARTİSİYİZ, GELECEK İSE GENÇLİĞİNDİR.

F.ENGELS

Büyük bir gerçek söz konusudur ki devrim için örgütlenmek tarihin en büyük sorunlarından biri olmuştur. Faşist devlet ve kapitalist sisteme karşı verilen savaşta zafer, aynı amaç ve ideoloji içinde olan insanların birlikte verdiği mücadele ile gerçekleşecektir. İşte tam bu noktada bizlerin en büyük amacı örgütlenmektir. Örgütlü güçtür. Yani bu düzeni yıkıp, sosyalizmi yaşatacak olan bu yüce güç... Bütün bir insanlığın, proletaryanın ortak çıkarları doğrultusunda en büyük adımımız, tek ve koca yumruğumuz... Elbette örgütlenmek de verdiğimiz onurlu mücadele de, en doğru şekilde ve sağlam bir ideoloji ile gerçekleşmelidir. Marksizm- Leninizm ile donanmış, hedefi proletarya iktidarı olan ve ödenen bedellerle, verilen politik savaşla, ideolojisiyle özdeşleşmiş çelikleşmiş partimizle...

İşte bu kocaman güç bu birliktelik karşısında burjuvaziye kaçacak delik kalmaz. Şimdi de tarih boyunca olduğu gibi bulunduğu yerde çırpınmıyor mu zaten? İktidarını her an kaybetme korkusundan titremiyor mu? Bin bir takla atıp durmuyor mu? Proletaryanın her eyleminde her grevinde reformlar ortaya dökülmüyor mu, öğrenciler ayaklandığında, halk sokaklara taşındığında yahut yediği darbeler karşısında savaş hazırlıklarını genişletmekte, her türlü yola başvurmakta. Bunu elindeki bütün araçları kullanarak, olmayanları var etmeye çalışarak yapıyor. Basınıyla, medyasıyla, yargısıyla ya da çeşitli şekillerde olayları çarpıtmaya, gizlemeye veya farklı bağlantılar kurmaya her ne kadar uğraşsa da artık gerçek tamamen ortada ve herkes de farkında. Onların asıl sorunu baş etmeye çalıştıkları şey de bu

değil mi?

Evet bulunduğumuz zaman artık devrim zamanıdır. İnsanlık bunu devrim için birliğiyle başaracak. Kapitalizmi o kısacık ömründe hakkı olanı alması için, kendi elleriyle yok edecek. “dünyadaki güzelliklerin asıl sahibi olan proletarya, güzelliği insanı ve o eşsiz yaşamı yeniden yeşertecektir”, “özgürlüğümüz yeşerecektir.” Bu tarihin ilerleyişinin bize gösterdiği gibi çok açıktır; kurtuluş mutlaktır ve yaşanacaktır. Bugün olmazsa yarın, bizler olmazsak bile sonrakiler ama mutlaka... Sıra bizdedir. Bayrak elimizde zafer ufukta, güneşe yürüyüşümüzde, sosyalizmde... Genç yoldaşlar bizim elimizde; SİZLERLE

ÖRGÜTLÜ MÜCADELENİN KAVGADAKİ ÖNEMİ

Tarih öncesi dönemlerde ilk insanlar grup halinde yaşayarak hayatta kalmanın daha kolay olduğunu öğrendiler. Bu sayede yırtıcı hayvanlara ve doğanın çeşitli tehlikelerine karşı kendilerini savunabildiler. Birbirlerine yardım ederek, iş bölümü yaparak ve birbirlerinden yeni şeyler öğrenerek doğaya karşı mücadelelerinin zafere ulaştığını gördüler.

Bir devrimci de böyledir aslında. Faşizme, kapitalizme ve emperyalizme karşı dövüşen bir devrimcinin arkasında onlarca yoldaşı vardır. Yere düştüğü anda onu kaldıracak bir el daima vardır. Devrimcilerin bu kavgayı sağlıklı ve etkili bir biçimde verebilmeleri için örgütlü olmaları gerekir. Devrimciler daima birbirlerine ihtiyaç duyar. Bir işçinin üşüdüğünü gördüğü arkadaşına ceketini vermesi, hücre cezası verilen bir devrimciye, yoldaşının gizlice sigara götürmesi,

kışın soğuk havada avluda volta atan bir siyasinin, yoldaşının sıcak muhabbetine ihtiyaç duyması gibi...

Fidel Küba'ya çıkartma yaptığı sırada seksen iki kişilik bir grubu yönetiyordu. Kıyıda Sierra dağlarına çıkana kadar on ikisi sağ kalmıştı. On iki kişiydiler, bin oldular beş bin oldular Sierra dağlarından başlattıkları mücadelenin sonunda yıktılar Batista'yı.

Bizde Fidel'in yaptığı gibi örgütlemeler yaparsak devrime yeni neferler katabiliriz. Onlarla çeşitli konuları tartışarak, “yaşama amacın nedir?” sorusunu sorarak gözlerini açabiliriz. Ve o zaman gözlerinin gerçekleri görmesini sağlayabiliriz. İşte o zaman yeni bir yoldaş, yeni bir dost ve yeni bir insan yaratabiliriz.

Ben de sadece bir sempatikanken bir yoldaşım bana “gel seni yeni insanlarla tanıştırayım” dedi. Ben de kabul ettim. İlk tanıştımda çok sıcak kanlı

insanlar olduğunu gördüm ve benim hayatımı bu denli değiştireceklerini tahmin etmiyordum. Bana çok kitap okumam gerektiğini, ancak o zaman hayata ve olaylara karşı bakış açımın genişleyebileceğini söylediler, beni geliştirmek için ellerinden gelen her şeyi yapacaklarını söylediler. Ve şimdi onlardan yeni şeyler öğreniyorum. Her konuyu tartışıyoruz. Dergi ve kitap okuyup birbirimizi geliştiriyoruz. Çünkü inanıyoruz ki biz geliştikçe devrim de gelişecek ve devrim ilk önce bizim beyinlerimizde gerçekleşecek. Çünkü biliyoruz ki, yeni örgütlenmeler yeni beyinler demektir ve yeni beyinler yeni insanlar demektir.

Ancak örgütlenmeler yaparak yeni insanı yaratabiliriz. Devrimi gerçekleştirmek için yeni insanlara ihtiyaç var. Amacımız her zaman yeni insanları yaratmak olmalı!

Antakya/ DÖB'lü Bir Öğrenci

SINIFIMIN FARKINA VARDIM

Yaşıyordu insanlık...! Nasıl ve ne için...? Biliyor muydu...? Günü kurtarma derdine düşmüş işçi sınıfına her gün binlerce insan katılıyor ve milyonlarca insan hayattan kovuluyor...

Bende bu insanlar gibi idim. Yani bende bu toplumun sistemine hizmet ediyordum bir anlamda. Ne için yaşadığımı bilmiyorum ne olduğunu bile bilmiyordum. Adıma insan diyorlardı ama bende o insanlar gibi insanlığımı unuttuğumu ve birileri sınıflardan bahsediyordu, insanlardan, ezen- ezilen sınıflardan bahsediyordu, bir savaş var diyorlardı, bir sınıf savaşı.

Okul, ev ve sabit yaşantıdan başka bir yaşantım yoktu... Sabit yaşantı, arkadaşlarla gezmek, eğlenmek, sohbet etmek tabii bunlara sohbet eğlenmek denilebilirse, öyle boş şeyler konuşuyorduk nasıl bir yaşam sürüyorduk ki, şöyle söylemek yerinde olur sanırım dünyadan bile haberimiz yok.

Şimdi bir başka bakıyorum hayata, yaşamı sorgulamak ve ne için yaşadığımı bilmek gerekir. Sadece yaşıyorum demek için mi yaşıyoruz? Şimdi biliyorum ben. Ben bir işçiyim (ücretli köle) ve ezilen sınıftan biriyim. Çünkü ben gününün 12-14 saatini çalışarak geçiriyordum. Ve durmadan sorular soruyordum kendime ben niye çalışıyorum ve ne için, kimin için...? Acaba ben bugün de yaşadım diyebilmek için mi? Yoksa hayatta kalabilmek için tek şansım olan emeğimi satmak için mi? Kendime köle bile diyemiyordum çünkü köle kendine bir sefer satmak zorunda, ama işçi kendi hayatını devam ettirebilmek için saat saat gün gün kendini

satmak zorundadır. Bu kapitalist sistemde çalışmak düşlerini kısıtlıyor, seni bir makine haline getiriyor.

Şimdi bu sınıf savaşımının bende bilincindeyim. Ezen ve ezilen arasındaki savaşımın zafer ezilen sınıfın olacaktır ve bu savaş tüm dünya emeğin oluncaya dek sürecektir.

Dostlar bende devrimcilerle tanıştığım günden beri dünyaya ve hayata farklı bakıyorum ve insan yaşamını sürekli sorgulaması ve yenilemesi gerektiğine inanıyorum.

ANTAKYA'DAN BİR İŞÇİ

GENÇ YOLDAŞLARA SELAM OLSUN

Merhaba genç yoldaşlar. Ben Antakya'lı bir öğrenciyim. Ve sizinle kapitalizm'de öğrencinin durumunu ve önemini Antakya'nın da toplumsal yapısını ele alarak anlatmak istiyorum.

Antakya'nın genel özelliklerine baktığımızda küçük burjuva yoz kültürünün yaygın olması özellikle öğrenci gençliğe yansımıştır. Kapitalizmin bir sonucu olan lümpen ve özentili gençlik kültürü bizi kendi değerlerimizden yabancılaştırıyor.

Öyle ki artık bir işçinin veya emekçinin çocukları olduğumuzu unutuyoruz artık, geriye bakıp nerden geldiğimizi hatırlamamız gerekiyor, özümüze uygun davranmalıyız.

Bu yoz kültürü aşamayan gençlere baktığımızda bir

asosyalleşme ve apolitikleşme görüyoruz. Dostlarımızla birbir görüşmek yerine internet üzerinden veya cep telefonlarıyla görüşüyoruz. Bu devletin yabancılaşma politikasıdır. Aynı zamanda bunun etkisinde olanlar da 'BEN POLİTİKAYLA İLGİLENMEM' diyor. Bu görüş burjuvazinin politikalarına boyun eğmektir.

Hayatın her alanında politika zaten vardır. Yine de bu tür gençlerin politikaya baktığı dar çerçeveden anlatmak gerekirse, bugün öğrenciyiz ama yarın işsizler ordusuna katılmayacağımızı kimse garanti edemez -ki bu senaryo sürekli çevremizde oynanıyor. Onun için bu alem de neler döndüğünü önceden öğrenmek zorundayız. Zira öğrenemezsek nasıl hareket edeceğimizi bilemeyiz ve Türkiye'de oldukça fazla sayıda işçilerin de durumu budur.

İşte biz devrimci öğrencilerin, bu durumdaki görevi hızla örgütlenip devrimci ruhu diri tutmaktır. Biz gençler yapımız gereği atılgan ve yeniliğe her zaman açığızdır. Bu zorlu koşulda gençliğin görevi çok büyük... Kapitalizm artık çöküş evrelerini yaşamaktadır ve bu da devrimci istihdamı arttırmaktadır.

Zira artık herkes bu çürümüşlüğe kapitalizm diyebilir. Aynı zamanda onurlu bir yaşama da devrimci bir yaşam adını verebiliyor. Hepimiz biliyoruz ki kapitalizme baş eğmek zorunda değiliz, eğmeyeceğiz de. Çünkü umut bizimle ve daha güzel bir yaşam mümkün.

Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!

Antakya/ DÖB'LÜ BİR ÖĞRENCİ

ARTIK HAYATA BAŞKA BİR PENCEREDEN BAKMAYI ÖĞRENDİM

Devrimcilerle tanışmam ağabeyim sayesinde oldu. İlk karşılaştığımızda yoldaşların yüzlerindeki mutluluk ve gözlerindeki umudu gördüm. Bana karşı büyük bir ilgi ve samimiyetle yaklaşıldı. Özellikle bir yoldaşın beni sıkıca sarıp hoş geldin “yeni insan” demesi beni hem çok sevindirdi hem de düşündürdü.

Çünkü bu güne kadar kimse beni öyle sarmamıştı. En yakın sandığım dostlarım bile beni öyle sarmamış ve o güveni vermemişti. Toplumda ise öyle değil, basit bir merhaba ile iş bitiyor.

Selamlaşmak işte beni o da düşündürmüştü. İlk karşılaşmamız olmasına rağmen beni böyle karşılamaları beni etkiledi. Belki bu güler yüz ve samimiyet beni devrimci fikirlere daha fazla yönlendiren nedendi. Eğer tanımasaydım samimiyet ve güven olmasaydı belki de hala kendi küçük dünyasında, hiçbir şeyin farkında olmayan sıradan bir öğrenci gibi yaşardım.

Ama artık hayatı sorgulayarak yaşam koşullarını, toplum düzeninin nasıl olduğunu öğrendim ve bunun

içinde mücadele etmeye başladım. Denizlerin mirası olan DÖB’ü burada oluşturarak bu düzeni bu yaşam koşullarını değiştirebileceğimize olan bilimselliğin vermiş olduğu inançla ilerliyoruz.

Öğrenciler; işçi sınıfın özgürlüğü mücadele edelim. Devrimci tutsakları özgürleştirelim. İşçi sınıfı ve devrimci tutsaklar özgürleşmeden öğrenci gençlik özgürleşemez.

*Denizlerin Yolunda DÖB Saflarına!
Yaşasın Devrim, Yaşasın Sosyalizm*

Antakya’dan DÖB’lü Bir Öğrenci

*“Suya düşen bir karanfilse yüreğin
Bırak kendini ırmağın türküsüne gülüm
Vursun seni o taştan bu taş
O çağlayandan bu çağlayana sürüklesin*

*Kavgadan uzak kalmışsan
Sevdadan da uzaksın demektir
Devinmez yüreğinin magması
Çatlamaz sabrın kara taşı...”*

DİZELERDEN HAYATA AKAN MISRALAR

Merhaba dostlar;

Bizler Antakya Ayışığı Sanat Merkezi olarak toplumu ve dünyayı değiştirme eyleminde sanatın, değiştirici, dönüştürücü rolünü daha etkin kılmak için faaliyetlerimize devam ediyoruz. Yaklaşık bir aydır oluşturduğumuz sinema ve şiir atölyelerimizin çalışmaları sürmekte... Her cumartesi yapılan etkinliklerimiz bir hafta sinema gösterimi, bir hafta şiir atölyesi olarak sürmektedir. Bu ay sinema atölyesi olarak V For Vandetta ve Yılmaz Güney’in Arkadaş filmle-
rinin gösterimini gerçekleştirdik. Şiir atölyesinde ise Ahmet Telli’ yi ve şiirlerini inceledik.

Hem sinema atölyemiz hem de şiir atölyemiz önüne koyduğu etkinliklerle çalışmalarına devam edecek... Şiir atölyesi Ahmet Arif, Nazım Hikmet, Enver Gökçe, Hasan Hüseyin, Behçet Aysan, Metin Altıok gibi şairleri incelemeyi önüne hedef olarak koydu. Sinema atölyesi de işçi filmleri, dünya devrim sineması ve belgesel yapımları sunmayı kararlaştırdı. Bizler Antakya’da insanlığa, gençliğe ulaşmaya ve sanatımızın gücüyle onlara umut taşımaya devam edeceğiz.

Antakya Ayışığı Sanat Merkezi Emekçisi

NİÇİN YAŞIYORUZ

Yaşamın anlamı nedir?... Yaşamı hiç sorguladık mı?... Nasıl yaşıyoruz?... Kim için yaşıyoruz?... Hangi koşullarda çalışıyoruz?...

Yoldaşlar okuduğumuz okullar ya da liseden sonra mecbur bırakıldığımız dershaneleri düşünün sizce yarış atı gibi koşup en yakın arkadaşlarımızı ezmek için çalışmıyor muyuz? Mesela bilimsel- eşit anadilde eğitim görmemiz gerekirken, ne yazık ki bilimden uzak, ezbere dayalı bir eğitim görmekteyiz. Ayrıca eğitim anadilde de değildir.

Burjuva çocukları lüks paralı okullarda okuyorlar. Bizlere ise o kapılar kapalı. Eğitim sistemi eşitsizlik ve çarpıklıktan ibaret.

Eğitim görmek başka bir deyişle bilgi satın almak için “bolca paranızın”

olması gerekiyor. Eğer paran varsa düşük puanlarla bile lüks okullarda okuyabiliyorsun. Yani birileri size paranız kadar okuyun demektedir. Parası olmayan emekçi çocukları ise kendini toplumdaki yalıtılarak gecesini-gündüzüne katarak üniversiteyi kazanmaya çalışıyor.

Ellerinde tüm sermayeyi bulunduran bir avuç burjuva istediklerini yapıyor ve yaptırıyorlar. Bizler emekçi çocukları özgür ve çıkarsız bir dünyayı yaratmak için bir araya gelelim ve mücadeleyi yükseltelim.

Geleceğimize umutla bakalım!

Yıkacağız bu düzeni,

kuracağız sosyalizmi...

Söz veriyoruz yoldaşlar... Söz...

ANTAKYA'DAN DÖB'LÜ
BİR ÖĞRENCİ

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'ne Çağrı

2011 8 Mart'ını örgütlemek için bir araya gelen Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP), Büro Emekçileri Sendikası (BES) 1 Nolu Şube, Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD) İstanbul, Devrimci Hareket, Demokratik Kadın Hareketi (DKH), Devrimci Proletarya, Divriği Kültür Derneği, Emek Ve Özgürlük Cephesi (EÖC), Emekçi Kadınlar (EKA), Emekli Sen Kadıköy-Kartal-Beyoğlu Şubeleri, Halk Cephesi, Pir Sultan Abdal (PSAKD) Genel Merkez, Proleterce Devrimci Duruş (PDD), Yeni Demokrat Kadın (YDK) Dünya Emekçi Kadınlar Günü mitingine çağrı için Kadıköy'de buluştular.

13 Şubat günü saat 13.00'te Kadıköy İskele Meydanı'nda “Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü, Emekçi Kadınlar! Açlığa, Yoksulluğa, Baskıya Ve Sömürüye Karşı Mücadeleyi Yükseltelim” pankartı ve dövizleriyle bir araya gelen 14 yapı, “Vardık, Varız Varolacağız”, “Cinsel, Ulusal, Sınıfsal Sömürüye Son”, “Kadın Erkek El Ele Örgütü Mücadeleye”, “Kadın Olmadan Devrim Olmaz, Devrim

Olmadan Kadın Kurtulmaz”, “Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü”, “Özgür Kadın Örgütü Kadındır”, “8 Mart Kızıldır Kızıl Kalacak”, “Biji Hşt Adar” sloganları ile toplandılar.

Sık sık sloganlarla kesilen basın açıklaması, “Bizlerin özgürlüğü, var olan sisteme karşı sınıfsız-sömürsüz bir ülke yaratmakla olur. Biz emekçi kadınlar olarak, sömürü sisteminin dayattığı yaşama karşı sesimizi daha gür

haykırmak için alanlara çıkıyoruz Sizleri de sesimize ses olmanız için 8 Mart'ta Kadıköy'e bekliyoruz” diyerek sonlandırıldı.

Basın açıklamasının ardından hazırlanan bildiriler Kadıköy İskele Meydanı'nda dağıtıldı ve torba yasayı protesto etmek için yapılan eyleme katılmak üzere dağıldı.

DÜNYADAN...

BAHREYN;

Bahreyn'de Mısır ve Tunus'taki gelişmelerden ilham alarak yapılan gösteri çağrılarının öncesinde, güvenlik güçleri ve bazı eylemciler arasında küçük çapta çatışmalar yaşandı.

Görgü tanıklarına göre, ülkenin güneybatısında, Şiilerin çoğunlukta yaşadığı Newidrat köyünde polis, eylemcileri dağıtmak için göz yaşartıcı gaz ve plastik mermiler kullandı.

Olaylarda yaralananlar olduğu belirtildi.

13 Şubat günü yine Şiilerin çoğunlukta yaşadığı Karzakan köyünde güvenlik güçleri ve göstericiler arasında çatışmalar yaşandı.

Bu çatışmada da bazı göstericiler ve polislerin yaralandığı duyuruldu.

Bahreyn'de siyasi gençlik grupları, insan hakları eylemcileri ve diğer gruplar sosyal medya sitelerinde büyük bir gösteri yapılması çağrısında bulunmuştu.

Bu çağrı üzerine, başkent Manama'nın ana meydanına çıkan yollarda geniş güvenlik önlemleri alındı.

14 Şubat 2002'de Bahreyn hanedanı seçilmiş parlamento gibi demokrasi reformları yapmıştı.

Ancak muhalif gruplar hanedanın, parlamentoya daha çok yetki devretmesini istiyor.

Ülke nüfusunun yüzde 70'ini oluşturan Şiiler de uzun süredir, Sünni lider kadrosunun kendilerine ayrımcılık yaptığından şikâyet ediyor.

Gösteri çağrılarını üzerine Bahreynli liderler bazı ödünler vermişti.

Medya üzerindeki devlet kontrolünün gevşetileceği belirtildi.

Ayrıca Kral Namad bin İsa El Halife her aileye 2700 dolar tutarında yardım sözü verdi. Bir başka Körfez ülkesi Kuveyt'te de muhalifler geçen hafta gösteri çağrısında bulunmuş, ancak adı bazı skandallara karışan İçişleri Bakanı'nın istifası sonucu gösteri 8 Mart'a ertelenmişti.

BANGLADEŞ;

Bangladeş'in başkenti Dakka'nın yakınlarında, yaklaşık 50 bin tekstil işçisinin ücretlerdeki kesintiyi protesto etmek için düzenlediği gösterilerde çıkan olaylarda üç kişi öldü 50'den fazla yaralı var.

İşçiler bir Güney Kore şirketinin 11 fabrikasını kapatmaya zorlamıştı.

Bangladeş, işçilerin dünyada en az para aldıkları ülkelerden biri.

Dakka'da binlerce işçi kapatılan bir fabrikanın önünde eylem yaptı. Eylemler nedeniyle kentte birçok yol trafiğe kapandı.

Karın tokluğuna bile çalıştırılmayan öfkeli işçiler, tekstil fabrikasını ateşe verdi. Özellikle dev tekstil şirketleri ucuz olduğu için bu ülkede fason üretim yapmayı tercih ediyor.

Polis, başkent Dakka ve Çittagong'da gösteri yapan binlerce işçiyi dağıtmak için cop ve gözyaşartıcı gaz kullandı.

Tekstil işçileri ülkenin güneyindeki fabrikalarda üretimi engellemişti.

İşçiler, verilen sözlere rağmen ücretlerinin artırılmadığını söylüyor

Sendikalar, hükümetin Temmuz'da asgari ücrete getirdiği artışı ücretlere yansıtmadığını söylüyor.

Bangladeş Hükümeti, aylar süren protesto eylemleri ardından tekstil işçileri için asgari ücreti yaklaşık yüzde 80 oranında artırmıştı. Bu sektörde, 1662 taka (yaklaşık 25 dolar) olan aylık ücretin 3000 taka (43 dolar) olması kararlaştırıldı.

Tekstil işçiliğinde Çin'le rekabet eden Bangladeş, dünyada işçilerin en az para kazandığı ülkelerden biri.

CEZAYİR ve YEMEN;

Mısır Cumhurbaşkanı Hüsnü Mübarek'in istifasının ardından Cezayir ve Yemen'de de gösteriler düzenlendi.

Cezayir'in başkentin de binlerce kişi yürüyüş yaptı.

Göstericiler, başkentteki 1 Mayıs Meydanı'nda güvenlik

güçleri tarafından engellendi. Ancak buna rağmen eylemciler kordonu zorlayarak geldikleri nokta olan Şehitler Meydanına doğru yeniden yürüyüşe geçti.

Polis kordonu altında yürüyen göstericiler eylemlerin sürmesi bekleniyor.

Yemen'in başkenti Sanaa'da toplanan 4000 kadar genç de "Mübarek'ten sonra sıra Ali'de" şeklinde slogan attı.

Göstericilerin "Defol Ali" ve "Halk rejimin düşmesini istiyor" diye bağırıldı.

IRAK;

Tunus ve Mısır'da yaşanan gelişmelerin ardından Arap ülkelerinin bir çoğunda halk protesto gösterileri düzenliyor.

Irak'ta Bağdat'ın 100 kilometre güneyindeki Hilla kentinde bugün düzenlenen gösteride protestocular, hükümetten daha iyi bir yaşam ve işçi ücretlerinin artırılmasını talep ettiler. Geçtiğimiz hafta da Irak'ta elektrik ve su gibi altyapı sistemlerinin iyileştirilmesi talebiyle gösteriler düzenlenmişti. Irak'da özellikle 1990 senesindeki Birinci Körfez Savaşı sonrası uygulanan ambargolar nedeniyle yaşam standardı düşmüş ve ekonomisi önemli ölçüde zarar görmüştü. Ayrıca 2003 ABD işgali sonrası iç karışıklıklar nedeniyle ekonomisi durma noktasına gelmişti.

MARKSİST-LENİNİST SÖZLÜK

MİLİTARİZM

Sözcük anlamı olarak militarizmin iki anlamı vardır: bir ülkede ordu gücünün aşırı derecede ağır basması, bütün yurt sorunlarının yalnız ordu gücüyle çözülebileceğini savunan görüş. (Türkçe Sözlük, TDK Yayınları, 10. Baskı, Ankara, 2005)

Ancak, var olan somut durum sözlük sınırlarındaki bu dar tanımlamayı aşmaktadır. Burjuva devlet anlayışı açısından militarizm, bir bütün olarak toplumun askerileştirilmesi anlayışına genelleştirilebilir. Bu toplumsal yaşamın tümünü kapsayan, burjuva ideolojisi tarafından sürekli olarak empoze edilen bir yaşama biçimi durumuna gelir.

Her düşünce ve anlayışta olduğu gibi militarizmin çıkış nedenleri, gelişmesi ve sonuçları da sınıfların dayandığı üretim ilişkileri temelinde ele alınmalıdır. Bu, Marksist-Leninist dünya görüşünün bize öğrettiği temel dayanak noktasıdır. Tarihsel sürece baktığımızda militarizm, burjuvazinin devrimci dönemindeki milliyetçilik anlayışının bir gereği olarak ortaya çıkmıştır (1789 Büyük Fransa Burjuva Devrimi).

Burjuvazinin iyi bildiğimiz bir aldatmacısı vardır; kendi sınıfsal çıkarlarını, toplumun (özellikle de kendi mezar kazıcısı olan proletaryanın) tümünün yararına ve çıkarına gibi göstermek. Burjuvazinin bu aldatmacısında başarılı olduğu tarihsel süreç içinde militarizm anlayışı da onunla paralel başarı kazanmıştır. Çünkü burjuvazi militarizmi topluma empoze ederken “yurtseverlik”, “vatan savunması”, “ulusal birlik” gibi argümanları kullanmıştır. Bu kavramlar, burjuva milliyetçiliğinin çıkış noktasını oluşturmuştur. Milliyetçiliğin özünü ise her ülkenin burjuva sınıfının kendi pazarına hakim olma düşüncesi oluşturur. Burjuvazinin, yeryüzünün kaynaklarını, zenginliklerini paylaşımında diğer ülke-

lerin burjuvazisiyle çıkar çatışmasına girdiğinde, çeşitli ülkelerin emekçi sınıflarını bu argümanları kullanarak birbirine kırdırmıştır. Özellikle üretim ilişkilerinden doğan çelişkilerin olgunlaştığı, sınıf çatışmalarının keskinleştiği, kısaca devrimci bir durumun olgunlaştığı zamanlarda burjuvazinin bu argümanlara daha sıkı sarılması ve bunun propagandasını sınıf çatışmalarının daha düşük yoğunlukta olduğu dönemlere göre daha fazla yapması yukarıda belirttiğimiz gerçeğe (ideolojik kavrayışların, üretim ilişkilerinden bağımsız düşünülmemeyeceği gerçeğine) işaret etmektedir. Zira militarizm ve militarizme karşı mücadelenin, doruğuna ulaştığı zamanın emperyalist döneme denk gelmesi, ki emperyalist dönem kapitalizmin çöküş aşamasını işaret eder. Bu yüzden burjuvazi çürümekte ve yok olmakta olan sistemini, baskı ve zor araçlarını arttırarak ayakta tutmaya çalışmaktadır.

Günümüzün “ileri” kabul edilen kapitalist devletlerinde militarizm anlayışının çok büyük ölçüde mevzi kaybettiği sıklıkla dile getirilen bir görüştür. Halbuki bu, burjuvazinin – hakkının teslim etmemiz gerekir ki- yine o bildik aldatmacılarından ve göz

boyamalarından biridir. Militarizm, burjuvazinin iktidarını koruması için hayati önem taşıyan bir anlayıştır. Bu sebeple bundan hiçbir zaman vazgeçemez. Aksine düzeninin devamı için her zaman bu anlayışı diri tutmaya çabalar.

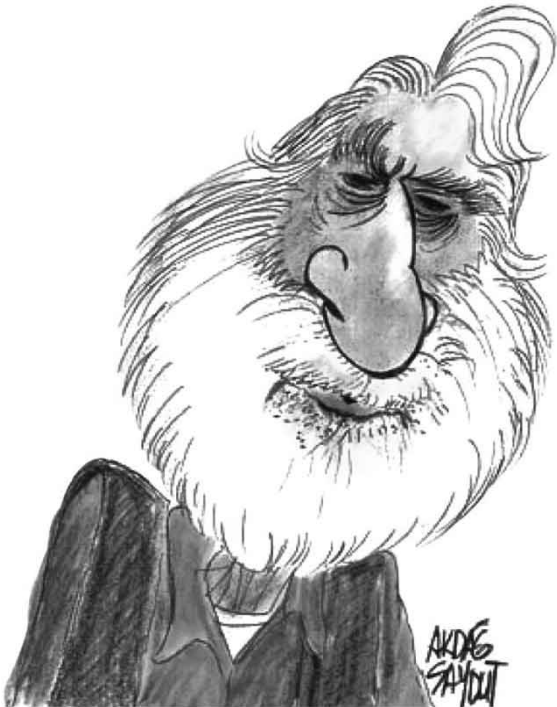
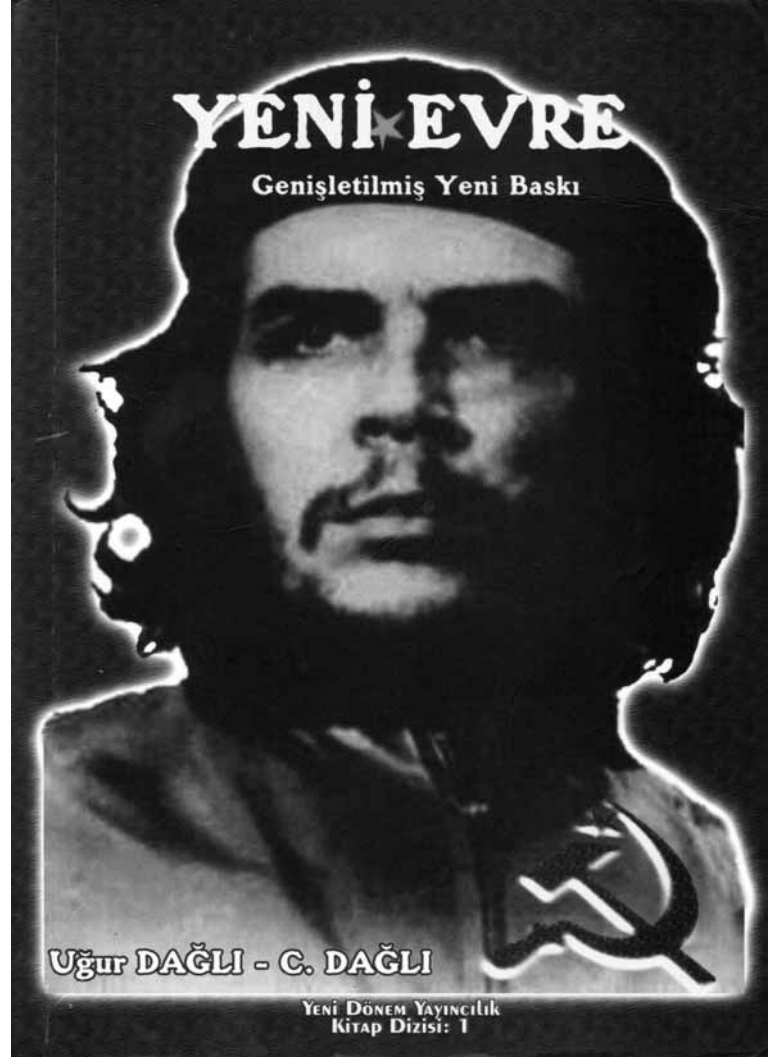
Burjuva demokrasisi sınırları içinde en “özgürlükçü” kabul edilen devletler de dahil olmak üzere, burjuva devlet aygıtı, emekçiler üzerinde bir baskı ve zor aracıdır. Bunun şiddetinin çeşitli ülkelerde az ya da çok olması, temel gerçeği değiştirmemektedir. Her yıl açıklanan harcamalarda askeri alana yapılan harcamalar, bunun en açık kanıtıdır.

Yukarıda açıkladığımız sınıfsal temelleri ve tarihsel süreci iyi bilen biz Marksist-Leninistler için bu durum hiç de şaşırtıcı değildir ve hatta (burjuvazinin sınıf mantığı açısından) çok doğaldır. Çünkü her durumda olduğu gibi burada da sınıf savaşımının yasaları işlemektedir. Bu savaşım, son noktada şiddetle yapılacağı için militarizm, birçok kapitalist ülkede güncel ve yaygın bir durum, bir kısmında ise alttan alta işlenen ve her an yüzeye çıkabilecek bir olgudur. Bunun derecesini, çeşitli ülkelerdeki sınıf savaşımının şiddeti ve düzeyi belirleyecektir.

Kitap Tanıtım

"...Her geçen sürede, daha çok kitle anti-kapitalist ve anti-emperyalist eylemlere yöneliyor. Yapam hakları gaspedilen milyonlar, yapam kopullarını değiptirmek için, dünyayı değiptirme eylemlerine atılıyorlar. Kitlelerin büyüyen sayılarla eylemlere başvurmaları, dünya çapında devrimci yükseliştir. Her eylem, yeni eylemleri ateşliyor. Her yeni eylem, öncekinden daha büyük ve etkili oluyor. Emperyalist ülkelerde bugüne kadar on yıllar boyu görülmeyen kitle eylemleri ard arda görülmeye başladı. Dünyada on yıllar, aylara sđđyor. Aylar haftalara, günlere doğru gidiyor. Gerçek nedenleri ekonomik ve tarihi sürecin içinde yatan milyonların ayaklanması, uzun birikimin patlama biçiminde kendisini belirginleştirmesidir. Kitle ayaklanmasının, toplumsal devrimin belirginleşmesi kapitalizmin çelişmeli, antagonist evriminin geldiği yeri tanımlıyor. Kapitalizmin emperyalist aşaması toplumsal devrim çağını başlattı. 21. yüzyıl bu çağın bütün ulusları, halkları, proleter kitleleri kapsayacak bir çağ olacaktır..."

**AYIŞIĞI
SANAT
MERKEZİ**

0 212 249 44 43
www.ekinsanat.org

Tiyatro Simurg

Sözcükler Can Yücel'i Özler

Tarih: 26 Şubat 2011 Saat: 15.00

Yer: Büyülü Sahne

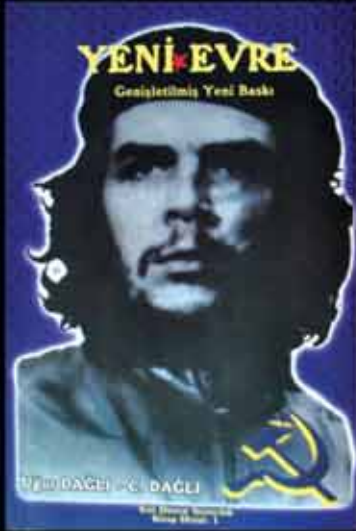
(Eski Sinema 74) Fahri Korutürk Cad.

Yakut Sok. (PTT sokağı) No: 7

Bakırköy / İstanbul

YENİ EVRE Genişletilmiş İkinci Baskı

...dünya kapitalist sisteminin gidişi, tek tekele doğrudur; ancak kapitalizm bu aşamaya ulaşmadan bir çok ekonomik, sosyal, siyasal ve kültürel nedenlerden dolayı kendi karışına dönecektir."

V.İ. LENİN

Kitap ve yayın isteme adresi ▶

Yeni Dönem Yayıncılık Basın Dağıtım Eğitim Hizmetleri Tanıtım Org. Tic. Ltd. Şti.
Sofular Mah. Sofular Cad. NO: 8/3 Fatih - İSTANBUL / Tel-Fax: 0 (212) 533 32 57
E-posta Adresi: info@mucadelebirligi.com / www.mucadelebirligi.com

**POLİTİK ÖZGÜRLÜK KAZANILMADAN
AKADEMİK ÖZGÜRLÜK KAZANILAMAZ**

